

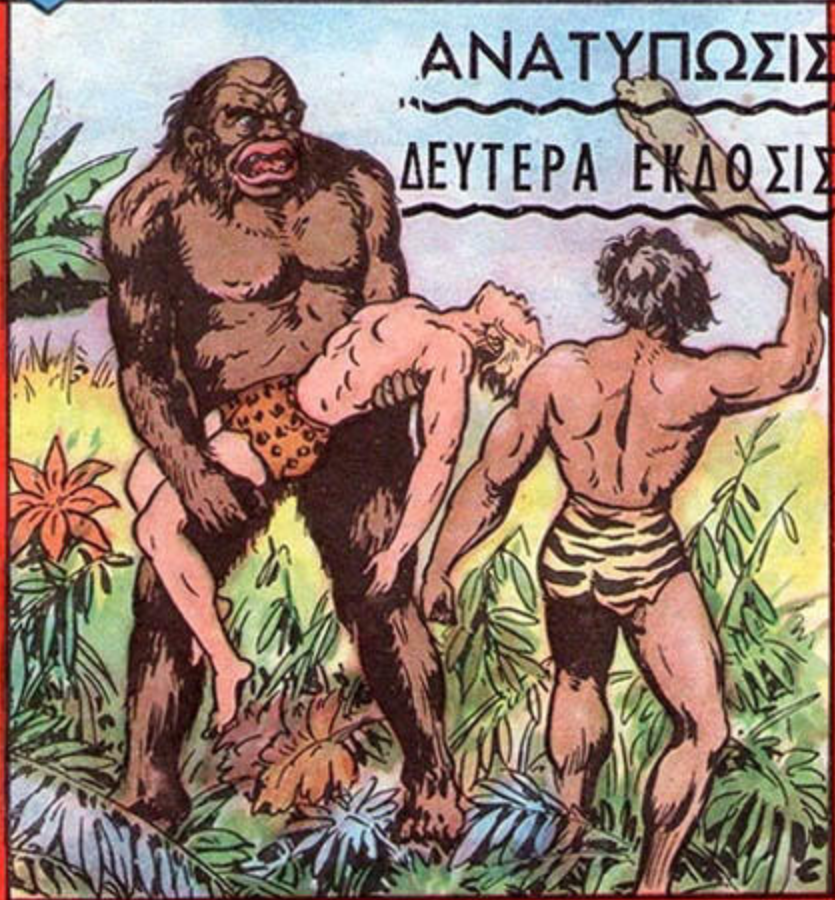
ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ.

ΑΡ.
18

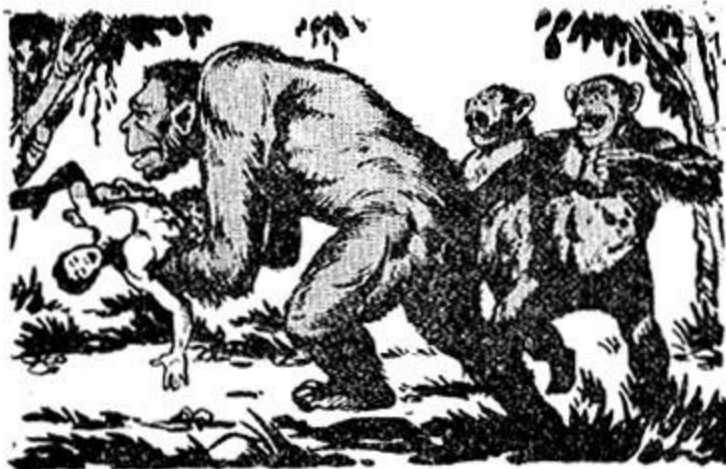
Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ

ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ
ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ο τρομερός γοριλλάνθρωπος Νταμπούχ τρέχει άλαφισκόμενος, κρατώντας στην άγκυλιά του τόν άρχοντα τής Ζούγκλας Ταρζάν.

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ

Ο ΘΗΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ
ΝΤΑΜΠΟΥΧ

Του ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Ο άπαίσιος Ναζράτ, ο δίδυμος άδελφός του Άρχοντα τής Ζούγκλας, έκανε πάλι χθές ένα σατανικό έγκλημα!

Σε μία στιγμή που ή πανώρια Ταταμπού θρισκόταν κάτω άναίσθητη, έσταξε στο στόμα τής έξη σταγόνες άπ' τó μαγικό φίλτρο Σεργάν. Κάθε σταγόνα άπ' αυτό φέρνει μιάς ώρας πραγματικό θάνατο. Και ή άμοιρη κοπέλλα πέθανε ξαφνικά γιά νά ξαναζωντανέψη σέ έξη ώρες, όσες ήταν και οι

σταγόνες που ήπие άθελά τής. (*).

Όμως, ο Γκαούρ δέν τά ήξερε δλ' αυτά. Κι' όταν είδε την Ταταμπού νά σωριάζεται κάτω νεκρή, νόμισε, φυσικά, πώς είχε πεθάνει γιά πάντα.

Έτσι, τρελλός άπό πόνο και μέ δάκρυα κι' άνείπωτο σπα-

(*) Διάβασε τó προηγούμενο τεύχος άρ. 17 μέ τόν τίτλο «Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ».

ραγμό της ψυχής και της καρδιάς του, έκοιψε ένα βαθύ λάκκο και με τη βοήθεια του Ταρζάν έθαψε την αγαπημένη κι' αγνή συντρόφισσά του.

Τά μεσάνυχτα όμως, ο Ναζράτ ήρθε κρυφά φαίνεται, στόν τάφο της νεκρής Ταταμπού και την ξέθαψε άκριβώς στις έξη ώρες, όταν ή μελαψή κόρη ξαναγύριζε στη ζωή.

Ο μελαψός γίγαντας, απ' την κορφή του θεόρατου πέτρινου βουνού του άκουσε νά ξεφανίσει σπαρακτικά ή συντρόφισσά του — πού τή νόμιζε νεκρή — και νά του ζητάη βοήθεια. Σάν κάποιος φοβερός κίνδυνος νά την άπειλούσε.

Ο Γκαούρ, πού κρύος ιδρώτας λούζει τό κορμί του — άκούγοντας τή φωνή της νεκρής — πηδάει άλαφιασμένος τά τρομακτικά βράχια του βουνού και σέ λίγες μονάχα στιγμές φθάνει κάτω. Φανταζόσαστε όμως τήν έκπληξι, αλλά και τή φρίκη πού δοκιμάζει αντικρύζοντας τόν τάφο της αγαπημένης του άνοιχτόν και τή νεκρή κόρη νά έχη γίνει άφαντη.

Ύστερα, τρελλός από φρίκη κι' άπόγνωσι, αρχίζει νά ψάχνη παντού γιά νά ξαναβρή τή νεκραναστημένη Ταταμπού.

Δέν τή βρίσκει όμως πουθενά και τρέχοντας, φθάνει στή σπηλιά της μάγισσας Χούλχα. Θέλει νά τή ρωτήση άν οι νεκροί ξαναγυρίζουν στή ζωή.

Έτσι, μαθαίνει εκεί από τήν καλή γερόντισσα, πώς ο Ναζράτ τήν προηγούμενη νύχτα είχε πάει στή σπηλιά της και ζητούσε τό θάνατο Σελνάν

πού φέρνει τόν προσωρινό θάνατο στούς άνθρώπους. Κι' ο Γκαούρ καταλαβαίνει τώρα όλα όσα έχουν συμβή. Ξέρει πιά πώς ο Ναζράτ ξέθαψε κι' άρπαξε τήν πανώρια Έλληνίδα γιά νά τήν κάνει παντοτεινή σκλάβά του. Φεύγει λοιπόν απ' τό άντρο της μάγισσας και παίρνει τό μονοπάτι γιά νά φθάση στή σπηλιά του φίλου του Ταρζάν. Θά τόν παρακαλέση νά τόν βοηθήση νά βρουν τό κρυφό καταφύγιο του κακούργου άδελφού του Ναζράτ και νά σώσουν απ' τά θρωμερά του χέρια τή δυστυχισμένη Ταταμπού.

.. . . .

Αυτά συλλογίζεται τώρα ο Γκαούρ πού μέ θουρκωμένα μάτια κάθεται σκυφτός σέ μιá πέτρα έξω απ' τή σπηλιά του "Αρχοντα της Ζούγκλας.

Λίγο πιό πέρα, ή μελιστοάλακτη Χουχού, χτενίζει μέ τά δάχτυλα τό κωμικοτραγικό τσουλούφι του κεφαλιού της. Και κάθε τόσο, μουρμουρίζει:

— Καλὲ εἶναι πολὺ περιέργο! Καλὲ πὼς ἄργησ' ἔτσι! Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας!

Ο μελαψός γίγαντας οὔτε τήν προσέχει, οὔτε τήν άκούει. Στό σαστισμένο κεφάλι του στριφογυρίζουν οι τραγικές περιπέτειες τής προηγούμενης νύχτας.

.. . . .

Ξαφνικά τούς συλλογισμούς του μελαψού "Έλληνα

γίγαντα διακόπτουν τρομακτικά ούρλιαχτά! Σά νά θγαίνουν από στόμα προϊστορικού θηρίου!

Ο άτρόμητος Γκαούρ πετιέται άμέσως όρθός κι' ανήσυχος. Κυτάζει δεξιά κι' αριστερά καί προσανατολίζεται στην κατεύθυνσι πού ακούγονται τά παράξενα αὐτά ούρλιαχτά...

Γιά λίγο, στέκει στή θέσι πού θρίσκειται ουλλογισμένος κι' αναποφάσιτος. Τέλος, σά νά παίρνη τή μεγάλη απόφασι, προχωρεί πρὸς τήν κατεύθυνσι αὐτή, χωρίς νά παραλείψῃ καμμιά ἀπ' τίς προφυλάξεις πού εἶναι ὑποχρεωμένος νά πάρη...

Δέν ἔχει προφτάσει ὅμως νά κάνῃ πολλά θήματα όταν τά πόδια του σταματοῦν ξαφνικά κι' απότομα. Λές κι' ἦταν σιδερένια καί πάτησαν πάνω σ' ἕνα μεγάλο καί δυνατό μαγνήτη.

Ταυτόχρονα τά μεγάλα μαύρα μάτια του ἀνοίγουν διάπλατα καί γουρλώνουν σά νά θέλουν νά πεταχτοῦν ἔξω ἀπ' τίς κόγχες τους!

Μπροστά του ἔχει ἀντικρύσει κάτι ἀφάνταστα τρομακτικό. Καί τά χεῖλια του ψιθυρίζουν μὲ δέος:

— Ο Νταμπούχ! (*).

(*) Ο Νταμπούχ εἶναι ἕνας φοβερός καί τερατόμορφος κτηνάνθρωπος. Στή σωματική του διάπλασι εἶναι σχεδὸν διπλάσιος ἀπὸ τὸν Γκαούρ καί ἀσύγκριτα πιὸ χεροδύναμος ἀπ' αὐτόν!

Τὸ τρομακτικό αὐτὸ τέρας εἶ-

εἶναι ἕνας τρομερὸς γίγαντας! Ἕνα παράξενο τερατόμορφο πλάσμα πού μοιάζει μὲ ἄνθρωπο καί γορίλλα μαζί!

Καί τὸ τέρας αὐτὸ κρατάει στήν ἀγκυλιά του ἀναίσθητο τὸν Ταρζάν καί προχωρεῖ πρὸς τὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Πίσω τὸν ἀκολουθοῦν σιωπηλοὶ καμμιὰ δεκαριά γίγαντες...

ΜΑΥΡΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Ἄς ἀφήσουμε ὅμως ἀντιμέτωπους τὸν Γκαούρ καί τὸν Νταμπούχ κι' ἄς γυρίσουμε γιά λίγο πίσω στήν ἱστορία μας.

Ἦταν πρῶτὴ ὅταν ὁ μελαψὸς Ἕλληνας γίγαντας ἔφθασε στή σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Σκοπὸς του ἦταν — ὅπως εἶπαμε — νά ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Ταρζάν βοήθεια γιά ν' ἀνακαλύψουν τὸν Ναζράτ καί νά σώσουν ἀπ' τὰ χέρια του τὴ νεκραναστημένη Ταταμπού.

Ἡ Χουχού ἡ κοντόχοντρη μαύρη πυγμαία ὑποδέχεται χαρούμενη τὸν Γκαούρ:

— Καλῶς τὸν μελαχροινὸ Ἀφέντη! τοῦ λείει χαμογελῶντας μελιστάλακτα. Καί προσθέτει:

ναὶ ὁ ἁμαρτωλὸς καρπὸς μιᾶς πρωτάκουστης συμβίωσης:

Κάποιος γιγαντώσωμος γορίλλας ἄρπαξε κάποτε μιὰ δυστυχισμένη Ἰνδουόστολο πού εἶχε φθάσει μαζί μὲ ἄλλους συναδέλφους τῆς στῆ Ζούγκλα γιὰ νά δι-

— «Μελαγχροινό και νόστιμο», λέει κι' η παροιμία. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Καὶ πρὶν προφτάσῃ ἐκεῖνος ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του, τὸν ρωτᾷ :

— Καλέ, ὁ Ποκοπικάρος μου, τί κάνει; Εἶναι ἀκόμα ξετρελλαμένος δι' ἐμέ; "Αχ, κι' ἐγώ, καλέ, τὸν ἔχω ἀπεθυμήσει τὸν ἀχαϊρευτο πού κακοχρόνο νά'η, τὸ χρυσὸ μου! Καλέ, γιατίς δὲν ἔρχεται νὰ κυνηγήσῃ καὶ κατὰ δῶ μὲ τὴν

ἀστραφτερὴ χατζάρα του; 'Εδῶ, καλέ, θράζουνε οἱ ἀγριοὶ κόνικλοι! Πάμε νὰ περάσουμε καὶ τοὺς πατάμε! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ Γκαούρ τὴ ρωτᾷ μελαγχολικὸς καὶ συλλογιασμένος :

— 'Εδῶ εἶναι ὁ Ταρζάν;

— Καλέ δχι, Ἀφέντη μου! Τὸν ἔστειλα νὰ μοῦ μαζέψῃ ἔροσδες καὶ ραδικοβλάσταρα! Οὐφ! Καλέ, θαρέθηκα πιά νὰ περιδρομιάζω ὅλο ἐλα-

δάουν στὶς ἡμιόγειες φυλὰς τῆ θρησκείας τοῦ μεγάλου κι' ἀληθινοῦ Θεοῦ τοῦ Κόσμου.

Ὁ γορίλλας κράτησε στὴ σπηλιά του τὴν ἀμοιρὴ λευκή. Κι' αὐτὴ πού ἦταν ἕνας ἀγνὸς ἀγγελος ἀγάπης καὶ καλωσύνης, βρέθηκε ἀναγκασμένη νὰ ζῇ καὶ νὰ ὑποφέρῃ πλατὶ τῆς τοῦ βρωμεροῦ αὐτοῦ κι' ἀπαίσιου θηρίου.

Ὡσπου μαρτύρωσε, ἡ δυστυχισμένη, καὶ πέθανε κάποτε ἀφήνοντας ὄρφανὸ τὸ παιδί πού εἶχε στὸ μεταξὺ γεννήσει. Κι' αὐτό, ὅταν μεγάλωσε, γίνηκε ὁ τρομερὸς γοριλλάνθρωπος!

Ὁ Νταμπούχ ἔχει μιὰ διουπόστατη ὑπαρξὴ γεμάτη ἀντιθέσεις. Μέσα του γίνεται ἀδιάκοπη πάλη ἀνθρώπου καὶ κτηνίου. Ἀγγέλου καὶ θηρίου. Πότε νικάει κ' ἐπικρατεῖ ἡ ἰδιοσυγκρασία τοῦ ἀπαίσιου παιῆρα του, τοῦ γορίλλα. Καὶ τότε ἄγριες καὶ κτηνώδεις εἶναι ὅλες οἱ ἐκδηλώσεις τοῦ γοριλλάνθρωπου.

Ἄλλοτε πάλι νικεῖ κ' ἐπικρατεῖ ἡ ὑπόστασις τῆς ἁγίας μητέρας του, τῆς λευκῆς Ἰερα-

ποστόλου. Καὶ τότε ὁ γοριλλάνθρωπος γίνεται καλὸς, εὐγενικός, φρόνιμος! Ἀγαπάει τοὺς ἀνθρώπους καὶ κινδυνεύει καὶ τὴ ζωὴ του ἀκόμα γιὰ νὰ τοὺς προστατέψῃ, ἢ νὰ τοὺς σώσῃ!

Ὁ Νταμπούχ νοιώθει ὅλες τίς γλώσσες τῶν ἰθαγενῶν τῆς ἀπέραντης Ζούγκλας. Ὅμως αὐτὸς πολὺ σπάνια μιλάει. Κι' ὅταν μιλήσῃ ποτὲ δὲν λέει περισσότερες ἀπὸ τρεῖς λέξεις γιὰ νὰ αὐτὴ τί σκέπτεται. Τί θέλει . . .

Ὁ τρομακτικὸς γοριλλάνθρωπος ζῇ σὲ μιὰ ξυλένια πρωτόγονη καλύβα φτιαγμένη πάνω στὰ ψηλὰ κλαδιά κάποιου θεόρατου δέντρου.

Οἱ γορίλλες τῆς Ζούγκλας τὸν λατρεύουν σὰ θεὸ τους! Μιὰ φανατικὴ ἀγάπη ἀπ' αὐτοὺς τὸν ἀκολουθεῖ πάντα καὶ σὲ κάθε μετακίνησί του.

Ὁ κτηνάνθρωπος Νταμπούχ εἶναι ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος θείων καὶ ἀνθρώπων τῆς ἀγρίας καὶ ἀπέραντης ἀφρικανικῆς Ζούγκλας! . .

φάκια τοῦ γαλάτου καὶ φα-
σιανούς!... Τάχω μπουχτίσει
κάτι τέτοια! "Α, ὅλα κι' ὅλα,
Μελαχροινούλη μου: "Ο "Αρ-
χοντάς μου μ' ἔχει καλομαθη-
μένη! Στὰ μάτια μὲ κυττά-
ζει, καλὴ του ὥρα! Καλὲ ἔχει
ξετρελλαθῇ κι' αὐτὸς δι' ἐμέ!
"Ααααααα! Πολλὲς καρδιὲς
ἔχω κάψει, πανάθεμά με! Θά-
τις περάσω ὅλες σ' ἓνα θούρ-
λο καὶ θά τις κρεμάσω γιὰ
κολλιὲ στὸ λαιμό μου!...

— Πότε θά γυρίσῃ; τὴν ξα-
ναρωτᾷ ὁ μελαψὸς γίγαντας
ποῦ οὔτε κἂν προσέχη τὰ λό-
για της.

"Η κωμικοτραγικὴ Χουχού
συνεχίζει χωρὶς νὰ τοῦ ἀπο-
κριθῇ :

— "Αχ, καλὲ "Αφέντη μου!
Εἶναι ποῦ δὲν εἶμαι τέτοια

γυναίκα... "Αλλοιῶς σοῦλεγα
ἐγώ! Τὸ δαχτυλάκι μου νὰ
κουνησῶ, θά μὲ στεφανωθῇ !
Καὶ δὲν εἶναι καλὲ, μικρὸ
πράμμα νὰ γίνω "Αρχόντισσα
τῆς Ζουγκλὸς! "Ο Ποκοπικο
νὰ τὰ γλέπη αὐτά, ποῦ μοῦ
κάνει τὸν καμπόσο, ὁ παλιο-
γάϊδαρος, καλὴ του ὥρα. Μὲ
συγχωρεῖτε κιόλας!

"Ο Γκαοῦρ ἀρχίζει νὰ χάνη
τὴν ὁποιοὴν του καὶ τὴ ρω-
τᾷ τὴν ὥρα πὺ δυνάτῃ:

— Λέγε λοιπὸν: Πότε σοῦ
εἶπε πὺς θά γυρίσῃ;

Μὰ ἡ κοντόχοντρη μαύρη ἔ-
χει πάρει φόρα. Δὲν τῆς εἶναι
εὐκόλο νὰ σταματήσῃ. Καὶ συ-
νεχίζει μὲ τὴ γλῶσσα της,
ποῦ πάει σὰν ροδάνι:

— Καλὲ, ὄχι νὰ σὺ παινέ-
τῳ, "Αφέντη μου, μὰ εἶμαι

"Ο ἀπαίσιος κακοῦργος Ναζράτ σκάβοντας κρυφὰ ξεθάβει
τὴ νεκρὴ συντρίψισα τοῦ Γκαοῦρ : τὴν πανώρια Τατμπου.

«μπουκιά καὶ συχώριο» ποὺ λένε!... Τυχάνω «Κορίτσαρος» σὰν τὰ κρύα νερά! Ἡ ὠραιότη μου κάνει στράκες, μὲ συγχωρεῖτε κιόλας! Ἐγὼ καλὲ, εἰμαι τὸ «Μαῦρο τριαντάφυλλο» τῆς Ζουγκλίας, ποὺ θάχης ἀκουστά θέβαια! Ἀλλὰ μὴπως κι' ἐλόγου σου, δὲν τὸ γλέπω, νομίζεις; Σὰν ξερολούκουμο μὲ κυττᾶς, τόση ὥρα! Δὲν σὲ ἀδικῶ, θέβαια. Ἄντρας εἶσαι κι' ἐσὺ καὶ τὸ ὠραίον σὲ συγκινεῖ θαθέως! Μὰ ἐγὼ τί χρωστάω, σὰς περικαλῶ; Ἀχ, καλὲ κακὸ ποὺ τόπαθα μὲ τὴν ὠραιότη καὶ τὴν τσαχπινιά μου! Καλὲ, μὲ τὰ μάτια θά μὲ ρουφήξετε οἱ Ἄντρηδες, πανάθεμά σας! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ μελαφὸς γίγαντας ἔχει χάσει πιά ὀλότελα τὴν ὑπομονή του. Ἀπλώνει τὴ χερσοῦκλα του, ἀρπάζει τὴ φλύαρη Χουχοῦ ἀπ' τὸ κωμικὸ τσουλούφι τοῦ κεφαλιοῦ της καὶ τὴ σηκώνει ψηλά:

— Πᾶψε! τῆς φωνάζει ἄγρια. Νά λὲς μόνο αὐτὸ ποὺ σὲ ρωτᾶνε! Λέγε λοιπὸν: Πότε θά γυρίσῃ ὁ Ταρζάν;

Κι' ἡ κοντόχοντρη πυγμαία, κρεμασμένη καθὼς εἶναι, τοῦ ἀποκρίνεται:

— Δὲν ξέρω, καλέ! Ἄν δὲν ἀργήσῃ, θά γυρίσῃ γρήγορα!

Ὁ Γκαοῦρ τὴν παρατάει ἀπὸ τὸ τσουλούφι καὶ τῆς τραβάει τ' αὐτί:

— Χουχοῦ, σοβαρέψου! Θὰ στὰ ξεφριζώσω τ' αὐτιά!

Ἐκείνη τραβιέται θυμωμένη θγάζοντας κι' ἓνα ξεφωνητὸ

πόνου:

— Ἀααα!...

Καὶ χαμογελῶντας ἀμέσως πονηρά, τοῦ λέει:

— Ἄειντε καὶ σοῦφεξε πιά, λι! Ἐκανες τάχα πὼς τραβάς τ' αὐτί, γιὰ νὰ μοῦ... χαϊδέψῃς τὸ μάγουλο! Κατεργαράκο, κατεργαράκο, πόσα ξέρεις, μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ μελαφὸς γίγαντας τὴν παρατάει πιά καὶ κάθεται θλιμμένος σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα, πλάι στὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς.

— Θὰ τὸν περιμένω, μουρμουρίζει, σὰ νὰ τὸ λήξῃ αὐτὸ του.

.....

Περνάει ἔτσι ὀλόκληρη σχεδὸν ἡ ἡμέρα κι' ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζουγκλίας πουθενά νὰ φανῇ.

Κι' ἡ Χουχοῦ, ποὺ κάθεται πρὸ πέτρα καὶ χτενίζει μὲ τὰ δάχτυλα τὸ τσουλούφι της, μονολογεῖ:

— Καλέ, εἶναι πολὺ περίεργο! Καλέ, πὼς ἄργησ' ἔτσι! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Τὰ παρακάτω τὰ ἔχουμε δεῖ καὶ τὰ ξέρουμε...

«ΘΑ ΤΟΝ ΣΩΣΩ

ΚΙ' ΑΣ ΧΛΘΩ!»

Καὶ τώρα, ὡς ξαναγυρίσουμε στὸ σημεῖο ποὺ ἀφήσαμε τὸν Γκαοῦρ ν' ἀντικρύξῃ μὲ δέος τὸν τρομερὸ Νταμπουχ ποὺ πλησιάζει στὴ σπηλιά, κρατώντας στὴν ἀγκυλιά του τὸν ἀναισθητὸ Ταρζάν. Πίσω,

Ἡ ὑπέροχη μελαψή Ἑλληνίδα χτυπάει μὲ μιὰ πέτρα στὸ κεφάλι τὸν δολοφόνου Ναζράτ. Ἐκείνος βγάξει ἓνα πονεμένο βογγητὸ καὶ σωριάζεται κάτω

ὅπως εἶδαμε, τὸν ἀκολουθοῦν καμιμιὰ δεκαριά γιγαντόσωμοι γορίλλες.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας σασιρίζει στὴν ἀρχή. Δὲν ξέρεي τί ἀπόφασι νὰ πάρῃ. Πῶς θ' ἀντιμετωπίσῃ τὸν τερατόμορφο κτηνάθρωπο!

Τὸ σωστὸ εἶναι θέβαια νὰ τοῦ γυρίσῃ τίς πλάτες καὶ νὰ τὸ θάλῃ στὰ πόδια νὰ σωθῇ!

Μὲ τὸν Νταμπούχ καὶ τοὺς γορίλλες τοῦ κανέναν δὲν μπορεῖ νὰ τὰ θάλῃ! Οὔτε ἀνθρώπος, οὔτε θηριό!

Ναί... Ἀλλὰ πῶς ν' ἀφήσῃ τὸν φίλο κι' «ἀδελφὸ» του Ταρζάν στὰ θανατερά χέρια τοῦ ἀπαίσιου αὐτοῦ τέρατος;

Ὁ Γκαούρ ξέρει καλὰ πῶς

ἀν' σταθῇ νὰ παλέψῃ μὲ τὸν Νταμπούχ θὰ πεθάνῃ! Ὁ τρομακτικὸς γοριλλάνθρωπος ἔχει ἀφάνταστη δύναμι. Θὰ τὸν κἀνῃ ἀμέσως κομμάτια μὲ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια του!

Ὁμως ὁ θρυλικὸς μελαψὸς γίγαντας εἶπαι Ἑλληνας! Κι' ἓνας Ἑλληνας πεθαίνει, μὰ δὲν ὑποχωρεῖ!

Κι' ὁ Λεωνίδας μὲ τοὺς τρακόσους στίς Θερμοπόλες, ἔξερε πως τὰ θέλη τῶν ἀμετρητῶν Περσῶν θὰ σκίαζαν τὸν ἥλιο!... Ὁμως δὲν δειλίασε μπροστὰ τοὺς, οὔτε ὑποχώρησε!... Στάθηκε ἔκεί ἀκλόνητος! Πολέμησε, σκοτώθηκε, δοξάστηκε κι' ἔμεινε ἓνας Ἡρώας ἀθάνατος στὴν ἱστορία ὅλου τοῦ κόσμου!...

“Ετσι κι’ ο Γκαούρ! Μένει κι’ αυτός εκεί ασάλευτος σάν βράχος! Καί περιμένει τὸ ἀνθρωπόμορφο θηρίο νά πλησιάσῃ!

Γὰ μεγάλα μαύρα μάτια τοῦ ἀτρόμητου “Ελληνα πετᾶνε κόκκινες ἀστραπὲς ὀργῆς!

“Ο ἀπαίσιος Νταμπούχ ὅλο καὶ φτάνει πιὸ κοντά. “Ο ἀναισθητός “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας φαίνεται σάν παιχιδάκι στὰ τεράστια τριχωτὰ μπράτσα του.

— Θά τὸν σώσω κι’ ἄς χαθῶ! μουγγρίζει ὁ Γκαούρ τρίζοντας μὲ λύσσα τὰ κάτασπρα δόντια του...

“Η Χουχού, πού στὸ μεταξύ ἔχει κι’ αὐτὴ ἀντικρύσει τὸν γοριλλάνθρωπο, σκαρφαλώνει σβέλτη σάν μαίμου στὰ ψηλά κλαδιά κάποιου κοντινοῦ δέντρου. Κι’ ἀπ’ τὴ θέσι αὐτῆ, φωνάζει στὸν μελαψὸ γίγαντα:

— “Αχ’ καλὲ “Αφέντη μου, πῶς φοβάσαι! “Αν μὲ δῇ αὐτός ὁ γοριλλομαντράχαλος, δὲν τὴ γλυτώνω: Θά μὲ ἀγαπήσῃ τρελλά... μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

“Ο Γκαούρ οὔτε τὴν ἀκούει, οὔτε τὴν προσέχει, βέβαια. Τὴ στιγμή αὐτὴ ἔχει λυγίσει τὰ γόνατά του, παίρνοντας στάσι ἐπιθέσεως κατὰ τοῦ τρομεροῦ ἐχθροῦ.

ΟΙ «ΤΡΕΙΣ ΛΕΞΕΙΣ» ΤΟΥ ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΥ

Καὶ νά: Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Νταμπούχ, λοξεύοντας λίγο γιὰ νά μὴν πῆσῃ πάνω στὸν

μελαψὸ γίγαντα, προχωρεῖ ἴσια πρὸς τὸ ἀντικείμενόν τῆς σπηλιάς.

“Ομως ὁ Γκαούρ μ’ ἓνα κίδημα ξαναθρίσκειται μπροστὰ σὰ νά θέλῃ νά τοῦ φράξῃ τὸ δρόμο.

“Ο γοριλλάνθρωπος σταματᾷ τῶρα ἀντίκρου στὸν Γκαούρ καὶ τὸν κυττάζει πάνω ὡς κάτω. Μὰ τὸ τερατόμορφο πρόσωπό του δὲν εἶναι πιά ἄγριο καὶ τρομακτικό! “Εχει μιά γλυκεῖά ἀνθρώπινη ἔκφρασι γεμάτη καλωσύνη καὶ ἀγάπη.

Οὔτε καὶ δείχνει καμμιὰ διάθεσι νά κάνῃ κακὸ στὸν γενναῖο καὶ μελαψὸ παλικάρι πού στέκεται ἀτρόμητο μπροστὰ του.

“Ο ὑπέροχος “Ελληνας παίρνει βαθειὰ ἀναπνοὴ σὰ νά ἡσυχάζῃ κάπως γιὰ τὴν τύχη τοῦ ἀγαπημένου του Ταρζάν. Εἶναι ὅμως πάντοτε ἕτοιμος νά δεχθῇ καὶ ν’ ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἐπίθεσι τοῦ θηριανθρώπου!

“Ομως ὁ Νταμπούχ δὲν προχωρεῖ ἄλλο. Τὸ ἴδιο κι’ οἱ γιγαντόσωμοι σιωπηλοὶ γορίλλες πού τὸν ἀκολουθοῦσαν κι’ ἔχουν σταματήσει τῶρα πίσω του κι’ αὐτοί.

“Ο γοριλλάνθρωπος ἀφήνει μαλακά κάτω καὶ μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ Γκαούρ τὸν ἀναισθητό “Αρχοντα τῆς Ζούγκλας καὶ μὲ τὴ χοντρή βαρεῖα φωνή του λέει τρεῖς λέξεις στὴ γλῶσσα τῶν Ἰθαγενῶν:

— «Βρίσκει»... «Χτυπημέ-
νος»... «Φέρνει»...

“Ο “Ελληνας γίγαντας κα-

ταλαβαίνει πώς θέλει νά του πῇ: «Βρήκα τὸν Ταρζάν χτυπημένο κι' ἀναίσθητο. Τὸν οἶ κωσα καὶ τὸν ἔφερα ἐδῶ στὴ σπηλιά του».

Ὁ Νταμπούχ αὐτὴ τὴ στιγμή εἶναι ἄνθρωπος μὲ ὅλο τὸ ψυχικὸ μεγαλεῖο τῆς μητέρας του.

Ὁ Γκαούρ τὸν ρωτᾷ στὴ γλῶσσα τῶν ἰθαγενῶν κι' αὐτὸς:

— Ποιὸς τὸν χτύπησε; Ποῦ τὸν βρήκες;

Ὁ γοριλλάνθρωπος τοῦ ἀποκρίνεται πάλι μὲ τρεῖς λέξεις.

— «Σπηλιά»... «Γυναίκα»... «Χάνει»...

Ὁ γίγαντας καταλαβαίνει ἀμέσως πὼς θέλει νά του πῇ: «Τὸν βρήκα σὲ μιὰ σπηλιά. Κάποια γυναίκα τὸν χτύπησε. Μὰ ἔφυγε καὶ τὴν ἔχασα».

Ξαφνικά δμως τὸ πρόσωπο τοῦ Γκαούρ σκοτεινιάζει. Καὶ συλλογιέται:

Σίγουρα ὁ Ταρζάν θὰ εἶχε ξεθάψει τὴν Ταταμπού. Ὑστερὰ θὰ τὴν πῆγε σὲ κάποια σπηλιά γιὰ νὰ τὴν κἀνὴ σκλάβου. Ἐκεῖ δμως ἡ ἀτρόμητη Ἑλληνίδα θὰ κατάφερε νὰ τὸν χτυπήσῃ. Θὰ τὸν ἀφῆσε ἀναίσθητο κι' ἔφυγε...

Τὴν ἴδια στιγμή ἀπ' τὰ ψηλά κλαδιὰ τοῦ κοντινοῦ δέντρου ἀκούγονται σπαρακτικὰ ξεφωνητὰ τῆς Χουχού.

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

Κάποιος ἀπ' τοὺς γιγαντώσους γορίλλες τῆς ἀκολουθίας τοῦ Νταμπούχ εἶχε δὴ

ψηλά στὸ δέντρο τὴν κοντὸ γοντρή μαύρη πυγμαία. Σκαρφάλωσε λοιπὸν ἐπάνω κι' ἔκανε νὰ τὴν ἀρπάξῃ γιὰ νὰ τὴ φέρῃ στὸν ἀφέντη του.

Μὰ ἡ Χουχού τρομάζει ἀφάνταστα καὶ πηδώντας ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδὶ ζητάει νὰ σωθῇ. Γιατὶ φαντάζεται πὼς τὸ θηρίο εἶν' ἐρωτευμένο μαζί της.

Ταυτόχρονα βγάζει σπαρακτικὰ ξεφωνητὰ:

— Βοήθεια, καλέ!.. Πιάστε τον γιατί θὰ μέ... φιλήσῃ!

Ἦτοτε φωνάζει στὸν γορίλλα ποῦ τὴν κυνηγᾷ:

— Καλὲ ἄσε με, βρέ!... Καλὲ γιὰ ποιά μὲ πέρασες, μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Στὸ μεταξύ τὸ θηρίο τὴ φτάνει. Τὴν ἀρπάζει γρήγορα στὴν ἀγκαλιά του κι' ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει ἀπ' τὸ δέντρο.

Ἡ κοντόγοντρη πυγμαία σπαρατράει γιὰ νὰ τοῦ ξεφύγῃ. Ὁ τρόμος κι' ἡ ἀπελπισία τῆς ἔχουν δώσει ἀφάνταστη δύναμι καὶ κουράγιο.

Καὶ τὸ κακὸ δὲν ἀργεῖ νὰ γίνῃ:

Σὲ μιὰ στιγμή ὁ γορίλλας παραταίει τὸ κλαδὶ ποῦ κρατιέται καὶ κάνει νὰ σιγουρεῖ καλότερα στὴν ἀγκαλιά του τὴν πυγμαία. Ὅμως κι' ἐκεῖνη κάνει μι' ἀπότομη κίνησι γιὰ νὰ λευτερωθῇ ἀπὸ τ' ἀγκάλιασμά του.

Ἔτσι τὰ πόδια τοῦ θηριοῦ ξεφεύγουν ἀπὸ τὸ κλαδὶ ποῦ πατάει καὶ μαζί μὲ τὴ Χουχού, ποῦ ἐξακολουθεῖ νὰ τὴ σφίγγῃ, γκρεμοτσακίζεται κά-

τω.

Ἡ πυγμαία χτυπάει πάνω του, στὰ μαλακά. Ὁ γορίλλας ὁμως τσακίζεται. Τό πῖσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ του βρίσκει σὲ μιὰ πέτρα καὶ μένει στὸν τόπο!

Ἡ πυγμαία πετιέται ἀμέσως ὀρθή καὶ ρίχνει μιὰ περιφρονητικὴ ματιά στὸ σκοτωμένο θηρίο:

— Καλὲ μοῦτρα γιὰ γαμπρός, Θέ' μου συχώρεσέ με!

Ὁ Γκαούρ κυττάζει ἀνίσχυος τὸ νεκρὸ θηρίο καὶ χλωμιάζει. Οἱ γορίλλες λίγο πιὸ πέρα, ἔχουν ἀρχίσει νὰ μουγρίζουν ἀγρία. Εἶναι ἔτοιμοι νὰ χυθοῦν πάνω στὴ μαύρη καὶ νὰ τὴν κάνουνε γίλια κομμάτια! Αὐτὴν θεωροῦν ὑπεύθυνη γιὰ τὸ σκοτωμὸ τοῦ συντρόφου τους.

Τὸ ἴδιο ἀγριεύει κι' ὁ Νταμπούχ...

Ἡ γλυκεῖα ἀνθρώπινη ἔκφρασι ἀγάπης καὶ καλωσύνης, χάνεται, σχεδὸν ἀμέσως, ἀπ' τὸ τερατόμορφο πρόσωπό του. Καὶ μέσα στὰ πλατειὰ στήθεια του ξυπνᾶνε μὲ μιᾶς ὅλα τ' ἀγρία ἐνστικτὰ τοῦ τρομεροῦ πατέρα του...

Κυττάζει τὴ Χουχοῦ σὰ νὰ θέλῃ νὰ τὴ σπαράξῃ μὲ τὰ μάτια του.

Ἡ πυγμαία παρεξηγεῖ τὴ στάσι τους καὶ φωνάζει στὸν Γκαούρ:

— Καλὲ εἶδες, Ἀφέντη μου, πῶς μὲ κυττάζουνε μόλις... χήρεψα, μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Δὲν προφταίνει ὁμως νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια της γιὰτὶ ὁ

Νταμπούχ χύνεται ξαφνικά ἐπὶ πάνω της. Τὴν ἀρπάζει μὲ τὶς τεράστιες χερσοῦκλες τοῦ ἀπ' τὸ λαιμὸ κι' ἀρχίζει νὰ τὴ σφίγγῃ μὲ λύσσα.

Ὁ ἀτρόμητος Ἕλληνας, βλέποντας τὸ κακὸ ποῦ πρόκειται νὰ γίνῃ, δὲν διατάζει οὔτε στιγμή. Ναιὼθει πῶς θάταν ἄνθρωπο ν' ἀφήσῃ ἀνυπεράσπιστη τὴν ἀμοιρῇ κοπέλλα στὰ θανατερὰ χέρια τοῦ φοβεροῦ κτηνάνθρωπου.

Καί μ' ἓνα ὑπεράνθρωπο πῆδημα φτάνει τὸν Νταμπούχ. Ἀρπάζει τὰ τριχωτὰ μπράτσα του, τὸν σπρώχνει μὲ δύναμι κασχίζει μὲ κάθε τρόπο νὰ σώσῃ τὴ δυστυχισμένη μαύρη ποῦ ξεφωνίζει σπαρακτικά:

— Καλὲ κι' αὐτὸς μ' ἀγάπησε! Ἀχ, τί τραβάω γιὰ νάμαι ἔτσι ὁμορφὴ καὶ τσακπῖνα, μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ μανιασμένος γορίλλανθρωπος ξαφνιάζεται ἀπ' τὴν κεραυνοβόλο ἐπίθεσι τοῦ μελαψοῦ γίγαντα.

Παρατάει ἀμέσως τὴ Χουχοῦ καὶ γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ Γκαούρ...

Γιὰ λίγες στιγμὲς τὸν κυττάζει ἀκίνητος στὰ μάτια. Ὑστερα...

Ο... ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ!

Πρῶτ'...

Ὁ φοβερός καὶ τρομερός Ποκοπίκο, ὁ κυνηγὸς ἀγρίων κονίκλων, ὁ γόης τῶν φιδιῶν καὶ κοριταῶν, ὁ προστάτης κουτῶν καὶ ἀδυνάτων, ὁ ἀντρακλας δυσθεόρατος καὶ διπλωματοῦχος σφάχτης, ξυ-

ινάει μαχμουρλής, στην κορφή του θεόρατου πέτρινου βουνού.

Δέν έχει ιδέα απ' τὰ τραγικά γεγονότα που διαδραματίστηκαν τὴ νύχτα.

— "Ε, καπετάν Μαντράχαλε, φωνάζει νυσταγμένος στὸν Γκαούρ. Πότε θὰ κάνουμε μνημόσυνο τῆς «Μακαρίτισσας» νὰ φάμε κἀνα κόλυθο;

Δέν παίρνει ὁμως καμμιὰ ἀπόκοισι καὶ παραξενεύεται:

— Πολὺ σὺ φοβολογητὸ τῆρριξες, Γκαούρακα! Ντροπή σου, χήρος ἄνθρωπος!

Πάλι ὁμως ὁ μελαφὸς γίγαντας δέν τοῦ ἀποκρίνεται.

Ὁ ἰάνος ἀνασηκώνεται, κυττάει σὺν μένος πὺν ἔπρεπε νὰ κοιμόταν ὁ Γκαούρ, μὰ δέν

τὸν βλέπει.

— Σίγουρα κατὼ στὸν τάφο τῆς κυρά Λουκούμωας θά-ναι, μουρμουρίζει μὲ συμπόνια. Καὶ σκαρώνοντας στὰ γρήγορα τὸ ἀπαραίτητο σιγμιαῖο στιχάκι τὸ σιγοτραγουδάει θλιθερά καὶ φάλτσα:

«Σὺν τάφῳ τῆς ὁ φοκαεῆς
θὰ πῆγε «ἀνι-μάνι,
καὶ κλαίει καὶ δδύρεται
διὰ τὰ . . . ξιθουμένη!»

Ποῦ μπορεῖ νὰ φαντασθῇ ὁ ἄμοιρος Ποκοπικό πὺς ἡ πανώρια Τάταμποῦ εἶχε ἀναστηθῇ τὴ νύχτα. Καὶ πὺς ὁ Ναζράτ πὺν τὴν εἶχε ξεθάψει, τὴν πῆρε σκλάβα του κι' ἐξαφανίσθηκε. . . Ὅτε πὺς ὁ Γκαούρ εἶχε φύγει ἀπ' τ' ἄ-

Ξαφνικά τὰ πόδια τοῦ θηριοῦ ξεφεύγουν ἀπὸ τὸ κλεῖδι καὶ πατάει. Καὶ ὁ γοριλλάνθρωπος Νταμποῦχ γκρεμοτακίζεται σφίγγοντας στὴν ἀγκυλιά του τὴν μελιστάλακτη Χουχού.

γρια μεσάνυχτα κι' έτρεχε να τη βρή και να τη σώσει.

Έτσι περνούσε πολλές ώρες...

Ξαφνικά ένας παράξενος θόρυβος φτάνει στ' αυτιά του νάνου απ' τὰ βράχια του πέτρινου βουνού.

Και σὲ λίγες στιγμές νὰ ἡ Ταταμπού!...

Όλοζώντανη και χαμογελαστή ἡ πανώρια μελαψή κόρη παρουσιάζεται μπροστά του.

Ο Ποκοπικό μένει ξερός κι' άκίνητος, σαν νά τόν χτύπησε κεραυνός στο κεφάλι. Ένώ τὰ μεγάλα γουρλωμένα μάτια του γουρλώνουν ακόμα περισσότερο από άφάνταστο τρόμο και φρίκη!

— Έσύ είσαι, Ταταμπούκα μου, ψιθυρίζει χαμένα. Μωρέ πότε μπρουκολάκιασες κιόλας!... Μή με δαγκώσης, κυρά μου, ἔτσι ὁ Θεός νά συχωρέση τήν... ψυχούλα σου!

Μά ἡ «πεθαμένη» δέν φαίνεται νάχη διάθεσι γι' άστειά. Και τοῦ πετάει βροχή τίς έρωτήσεις:

— Πές μου, Ποκοπικό: Ποῦ εἶναι ὁ Γκαούρ; Έξήγησέ μου: Πῶς ἐγώ βρέθηκα θαμένη μέσα στὰ χώματα; Πῶς έπεσα στὰ χέρια τοῦ κακούργου Ναζράτ; Γιατί ὁ Γκαούρ με άφησε μονάχη; Γιατί δέν ἤρθε νά με σώσει; Ποιός μ' έθαψε ζωντανή; Ο Ταρζάν ἤξερε ποῦ βρισκόμουν; Άλλά γιατί κυττάξεις ἔτσι τρομαγμένος;

Ο νάνος άρχίζει σιγά - σιγά νά συνέρχεται από τήν πρώτη κατάπληξι:

— Για στάσου, τῆς λέει: Σάν πολὺ περίεργοι εἰσαστέ οἱ σὲ πεθαμένους!...

Κι' ἐξηγεῖ στήν πανώρια Έλληνίδα ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῆ τήν προηγούμενη νύχτα και ποῦ ἐκείνη δέν ἤξερε.

Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΗΜΕΝΗ

Κι' ὅταν κάποτε τελειώνει, τόν ρωτᾷ χαμένα:

— Πολὺ παράξενο μοῦ φαίνεται. Άφού — ὅπως λές — πέθανα, πῶς τότε βρίσκομαι τώρα ζωντανή;

— Ἡ ἰδέα σου θάναι! Τῆς άποκρίνεται ὁ Ποκοπικό.

Καὶ τῇ βεβαιώνει:

— Πεθαμένη εἶσαι και τώρα, παιδί μου. Άφού άρχισες κιόλας νά... μυρίζεις!

— Δέν μπορῶ νά καταλάβω τίποτα, μουρμουρίζει ἡ Ταταμπού. Κι' ἐξηγεῖ στο νάνο:

— Χθές τῇ νύχτα ποῦ ξύπνησα, βρισκόμουν μέσα σ' ἕναν κρύο και σκοτεινὸ τάφο. Εἶδα τόν Ναζράτ νά τραβά τὰ χώματα και νά με ξεθάδῃ...

Ὑστερα νά με σηκώνῃ στὰ χέρια του και νά φεύγῃ διασπινά και κουτσαίνοντας...

»Τότε κι' ἐγώ άρχισα νά ξεφωνίζω ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορούσα και νά φωνόζω τόν Γκαορ γιὰ νά με σώσει...

»Ο Ναζράτ σταματάει σχεδόν άμέσως, σηκώνει τὸ χέρι του και σφίγγοντας τῇ γροθιά του μοῦ δίνει ἕνα τρομερὸ χτύπημα στο κεφάλι... Δέν εἰναι ὡσαύτως πόνος γιὰ τὸ χτύπημα ἦταν τόσο δυνατὸ ποῦ θά ἔχασα άμέσως τίς αἰσθήσεις

μου...

»Υστερα δέν ξέρω τι γίνηκε. Σάν συνηλθα βρισκόμουν στο λωατερικό μιάς σπηλιάς. Τό άνοιγμά της ήταν κλειστό μέ βαρεία ξυλένια άμπάρα... Τά χέρια καί τά πόδια μου ήταν γερά δεμένα... Κατάλαβα πώς ο άπαίσιος Ναζράτ μέ είχε κλείσει εκεί...

Καί η Ταταμπού συνεχίζει:

— "Ετσι, καί φάχνοντας στο βάθος σκοτάδι τής σπηλιάς, κατάφερα νά βρώ μιά μεγάλη πέτρα. Σέ ένα της σημείο ήταν πλατειά καί κοφτερή σάν μαχαίρι... "Ετριψα λοιπόν πάνω σ' αυτήν τό χοντρό καί γερό χορτόχοινο ποδένε τά χέρια μου καί οϊγά - οϊγά κατάφερα νά τό ξεφτίσω καί νά τό κόψω!

»Έκανα τότε νά τραβήξω άπ' τή ζώνη τό μαχαίρι μου γιά νά κόψω μ' αυτό καί τά χορτόχοινα πού κρατούσαν δεμένα τά πόδια μου... Μά τό μαχαίρι μου έλειπε άπ' τή θήκη του. Κάποιος θά μου τόχε πάρει, ή κάπου θά μου'χε πέσει...

»Έτσι καί γιά νά λευθερώσω τά πόδια μου άναγκάσθηκα νά μεταχειριστώ τόν ίδιο δύσκολο καί κουραστικό τρόπο. "Ωρα πολλή έτριβα καί ξανάτριβα τά χορτόχοινα πάνω στην πέτρα...

»"Όπου κάποτε τά έκοψα κι' αυτά καί πετάχτηκα όρθή!

»Η πρώτη σκέφι πού έκανα ήταν νά μπορέσω νά βγώ άμέσως έξω άπ' τή σπηλιά. Καί δοκίμασα ν' άνοίξω τή βαρεία ξυλένια άμπάρα πού έ-

κλεινε τό άνοιγμα τής σπηλιάς. Στάθηκε όμως άδύνατο. "Όσο κι' άν προσπάθησα, βάζοντας περισσότερη δύναμη άπ' αυτήν πού είχα, δέν μπόρεσα ούτε νά τήν κουνήσω καν...

»Αναγκάστηκα λοιπόν νά περιμένω υπομονετικά, ώπου, οϊγά - οϊγά ξεμέρωσε. "Όπου οϊγά - οϊγά πήγε μεσημέρι...

»Ξαφνικά άκούω τή βαρεία άμπάρα νά τρίξη καί νά μετακινιέται. "Ήταν φανερό πώς κάποιος άπ' έξω προσπαθούσε ν' άνοίξη τήν άμπάρα. Κι' αυτός ο «κάποιος» δέν μπόρεσε παρά νά ήταν ο κακοῦργος Ναζράτ, ο δίδυμος άδελφός του "Αρχοντα τής Ζούγκλας.

»Κάπου βρήκα μιά άλλη μικρή στρογγυλή πέτρα. «Μικρή», όσο δηλαδή μπορούσα νά τή σηκώσω καί νά τή μεταχειριστώ. Τήν άρπαξα στο χέρι καί περίμενα...

Ο ΠΟΚΟΠΙΚΟ ΚΑΙ ΟΙ ΠΕΘΑΜΕΝΟΙ

Καί νά: Δέν περνάνε λίγες στιγμές καί ή άμπάρα τραβιέται κι' άνοίγει. Μά πριν ο κακοῦργος πού βρισκόταν άπ' έξω προφτάσει νά μπη μέσα στή σπηλιά, προφταίνω εγώ καί τόν χτυπάω μέ άφάνταστη δύναμη στο κεφάλι. Κι' ο άπαίσιος Ναζράτ σωριάζεται κάτω άκίνητος σάν σκοτωμένος...

»Μανιασμένη καθώς είμαι καί μέ τή λύσσα πού νοιώθω γιά νά έκδικηθώ, ξανασηκώνω τήν πέτρα. Θέλω νά τήν

Ξανιχτυπήσω στο κεφάλι του πολλές φορές ακόμα. "Ωσπου να νοιώσω καλά πώς τον άκοιτελεύωσα! Πώς τον σκότωσα!...

"Ομως δεν προφταίνα! Την ίδια στιγμή ακούω, σε μικρή απόσταση από τη σπηλιά ούρλιαχτά από γορίλλες... Ρίχνω μια γρήγορη ματιά κι' αντικρύζω μπροστά τους τον τρομερό γοριλλάνθρωπο Νταμπούχ... Ποτέ άλλοτε δεν τον είχα αντικρύσει. "Ομως τον αναγνώρισα άμέσως απ' όσα είχα ακούσει τους ιθαγενείς να λένε γι' αυτόν.

— Τόν Νταμπούχ; κάνει τρομοκρατημένος και με δρος ο Ποκοπίκο. Καλά, τό λοιπόν, πού δεν ήμουν εκεί νά τον σφάξω και νά θρώ τον μπελά μου!

"Η πανώρια Κόρη της Ζούγκλας παίρνει θαθεία άναπνοή και συνεχίζει νά λήη στον έαυτό της:

— Βλέποντας λοιπόν τον τρομερό κι' άπαίσιο κτηνάνθρωπο, νοιώθω τό αίμα νά παγώνη στις φλέβες μου. Τά χέρια μου νά παραλύουν, τά πόδια μου νά τρέμουν κι' ή καρδιά μου γιά πρώτη φορά νά δειλιάζει...

» Παρατάω άμέσως τον άναίσθητο Ναζροτ, πετάω την πέτρα, και βγαίνοντας απ' τη σπηλιά, τρέχω σαν τρελλή γιά νά σωθώ... Φαντάζομαι πώς ο γοριλλάνθρωπος δεν θά πρόφθασε νά με δή. "Αλλοιώς θάστέλνε τους φοβερούς γορίλλες του νά με πιάσουν και νά με γυρίσουν πίσω... "Ε-

τοι κατάφερα νά ξεφύγω και νά φτάσω έδω...

Κι' άναστενάζοντας, ή ύπέροχη "Ελληνίδα, ρωτάει τό νάνο:

— Τι λές λοιπόν Ποκοπίκο, γιά δλ' αὐτά;

"Ο «Δυσθεόρατος "Αντρακλας» δέν της άποκρίνεται. "Η Ταταμπού τόν ξαναρωτάει:

— Πές μου: Δέν σοῦ φαίνονται παράξενα;

"Ο νάνος μένει πάλι σιωπηλός σά νά μή την άκούη.

— "Επί τέλους! του φωνάζει ή μελαψή Κοπέλλια. Βουθάθηκες, Ποκοπίκο; Γιατί δέν μου μιλάς;

— Μέ «άποθαμένους» δέν κουβεντιάζω, μουρμουρίζει.

"Η Ταταμπού χαμογελάει.

— "Ελα μαζί μου, του λέει. Πρέπει νά πάμε άμέσως στη σπηλιά του Ταρζαν. Μπορεί ο Γκαούρ νά βρίσκεται εκεί...

... ..

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

"Ο ύπέροχος "Ελληνας Γκαούρ, όπως είδαμε, ούτε γιά μία στιγμή δέν λογαριάζει τό βέβαιο θάνατο που τον περιμένει απ' τά δόντια και τά νύχια του τρομακτικού γοριλλάνθρωπου.

Και άκράτητος σάν οίφουνας χένεται πάνω στο μανιασιένο σ'τό τέρας πού κοιτάει στα χέρια του την άμοιρη Χουχού... Μιά μονάχα σκέψη κυριαρχεί τώρα στο νού του: Νά τη σώση!

"Ο εξαγριωμένος Νταμπούχ παρατάει τό θύμα του, γυρίζει πρós τον Γκαούρ και τον

κυττάζει για λίγο στα μάτια.
 "Υστερα... "Υστερα μου γγρί-
 ζει τρεις λέξεις πάλι:

— «Γκαούρ»... «Όχι»...
 «Σκοτώνει»...

Σά νά θέλη νά τοῦ πῇ:
 — Μὲ σένα, τὸν Γκαούρ, δὲν
 θέλω νά χτυπηθῶ. Δὲν θέλω
 νά σέ σκοτώσω!

Καὶ γυρίζοντας ἀμέσως προ-
 χωρεῖ ἀργὰ γιὰ νά φύγῃ...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας νοιώ-
 θει ἀφάνταστη συγκίνησι. Ὁ
 τρομερὸς κτηνάνθρωπος ἔδει-
 ξε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο πὼς
 τὸν σέβεται, πὼς τὸν θαυμά-
 ζει κι' ἴσως νά τὸν ἀγαπᾷ ἀ-
 κόμα!

Ὁ Γκαούρ νοιώθει τώρα τύ-
 ψι στὴ συνειδησί του. Φέρθηκε
 ἀσχημα στὸν Νταμπούχ. Τόλ-
 μησε ν' ἀγγίξῃ τὰ παντοδύνα-
 μα χέρια του. Νά τὸν σπρώ-
 ξῃ... Νά σταθῇ ἀντιμέτωπος
 στὴ θέλησί του!...

"Ετσι μὲ μερικά γρήγορα
 ἰηδῆματα ξεπερνάει τὸν με-
 γαλόψυχο γοριλλάνθρωπο ποῦ
 ἀπομακρύνεται καὶ σταματά-
 ει πάλι μπροστά του, ἀνάγκά-
 ζοντάς τον νά σταθῇ.

"Υστερα ἀρπάζει τὸ δεξι-
 χέρι τοῦ Νταμπούχ, τὸ ση-
 κώνει καὶ μὲ ἀφάνταστη δύνα-
 μι τὸ χτυπάει στὸ δικό του
 πρόσωπο!...

Ἡ μύτη τοῦ Γκαούρ ἀνοίγει
 καὶ ποτάμια τὰ αἷματα κατρα-
 κυλᾶνε βάφοντας κόκκινο τὸ
 γυμνὸ του στήθος.

Μὲ αὐτὸ ποῦ ἔκανε, ἤθελε ν'
 αὐτοτιμωρηθῇ... Ἦθελε ἀκό-
 μη νά δώσῃ ἱκανοποίησι στὸν
 Νταμπούχ... Ἦθελε νά δείξῃ
 πὼς μετάνιωσε γιὰ τὴ μεγάλ-

λη προσβολή ποῦ τοῦ εἶχε κά-
 νει...

Ὁ κτηνάνθρωπος συγκινεῖ-
 ται ἀπ' τὴν πράξι τοῦ Γκαούρ.
 Καὶ τὸ ἀγριο τρομακτικὸ πρό-
 σωπό του ξαναπαίρνει τὴν ἑκ-
 φρασι τῆς ἀνθρώπινης καλω-
 σύνης. Ἀπὸ τὰ μάτια του εἶ-
 ναι ἔτοιμα νά κυλήσουν δά-
 κρυα...

Κι' ἀμέσως ἀπλώνοντας τὴν
 τεράστια παλάμη του στὸ στή-
 θος τοῦ Γκαούρ, μαζεύει λί-
 γο ἀπ' τὸ κόκκινο ἀχνιστὸ αἷ-
 μα ποῦ τρέχει ἀπ' τὰ ρουθό-
 νια του. Καὶ βρέχει μὲ αὐτὸ
 τὸ μέρος τῆς δικῆς του καρ-
 διας. "Υστερα βάφει μὲ τὸ αἷ-
 μα τοῦ μελαψοῦ γίγαντα καὶ
 τὸ μέτωπό του.

Εἶναι ἕνας πρωτόγονος ἀλ-
 λά ὑπέροχος συμβολισμός. Σά
 νά θέλῃ νά τοῦ πῇ:

— Θά σέ ἔχω πάντοτε στὴν
 καρδιά μου καὶ στὸ νοῦ μου.
 Θά σέ ἀγαπῶ, δηλαδή, καὶ θά
 σέ προστατεύω!

Ὁ θρυλικὸς Ἕλληνας γί-
 γαντας δακρύζει τώρα. Καὶ
 ὀρθός, καθὼς εἶναι, φιλάει
 στὸ στήθος καὶ στὸ μέρος τῆς
 καρδιας του τὸν μεγαλόψυ-
 χο Νταμπούχ.

Τέλος ἀνασηκώνεται στὰ δά-
 χτυλα τῶν γυμνῶν ποδαριῶν
 του καὶ τὸν φιλάει στὸ μέτω-
 πο. Σά νά τοῦ λήῃ κι' αὐ-
 τός:

— Σ' εὐχαριστῶ, Νταμπούχ!
 Κι' ἐγὼ πάντοτε θά σέ σκέ-
 πτωμαι καὶ θά σέ ἀγαπῶ!

Τὰ μάτια τοῦ τρομακτικοῦ
 γοριλλάνθρωπου βουρκώνουν.
 Καὶ σά νά μὴ θέλῃ νά τὸν
 δοῦνε δακρυζόμενο, ξαναγυρί-

Ξαφνικά ὁ Ταρζάν νοιώθει δυὸ ἀτσαλένια μπράτσα νὰ σφίγγουν θανατερά τὸ λαιμό του. Καὶ παλεύει ἀπεγνωσμένα γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὴ φοβερὴ λαβή . . .

Ζεὶ καὶ φωνάζει στοὺς γορίλλες του:

— Μπούρχ, αὐὸν ζαρχάν!...

Δυὸ ἀπ' αὐτοὺς ἀρπάζουν ἀμέσως τὸν νεκρὸ σὺντροφό τους. Κι' ὅλοι μαζί φεύγουν ἀργὰ καὶ πένθιμα!

Ὁ Νταμπούχ τοὺς ἀκολουθεῖ μὲ κατεβασμένο τὸ κεφάλι.

TARZAN Ἡ NAZPAT;

— Καλὰ, δὲν συχαινόσανε πού τὸν ἀφίλαγες, Ἀφέντη μου, μὲ συγχωρεῖτε κιόλας! τοῦ κάνει ἡ Χουχού!

Καὶ συνεχίζει παραπονιάρικα:

— Ἐμένα, καλέ, πού εἶμαι καὶ σὰν τὰ κρύα νερά, ποτὲ δὲν εἶπες νὰ μὲ ἀφιλήσης!

Ὁ Γκαοὺρ τὴν κυττάζει μὲ οἶκτο:

— Κακομοίρα μου, τῆς λέει. Ἦσουν πολὺ τυχερὴ πού γλύτωσες ἀπ' τὰ χέρια τοῦ γορίλλανθρώπου!...

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία ξεκαρδίζεται στὰ γέλια:

— Χά, χά, χά!... Καλὲ καὶ τί θὰ μοῦκανε; Στὸ κάτω - κάτω νοστιμούλης ἦτανε! Μὴ τὸ πῆς ὅμως στὸν Ποκοτικό. Θεριὸ ἀνήμερο θὰ γίνῃ ἀπ' τὴ ζήλεια του. Δὲν τ'όχει σὲ τίποτα ν' ἀρπάξῃ τὴν ἀστραφτερὴ χατζάρα του καὶ νὰ τὸν σφάξῃ σὰν ἀγριο κό-νικλο!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τὴ διατάζει τώρα:

— Τσακίσου ἀνόητη!... Πή-

γαινε νά φέρης άμέσως καθαρό νερό... Δέν βλέπεις τόν 'Αφέντη σου άναίσθητο; Πρέπει γρήγορα νά τόν συνεφέρουμε. 'Εγώ στό μεταξύ θά τόν μεταφέρω μέσα στή σπηλιά καί θά τόν ξαπλώσω στό στρωσίδια του...

"Όμως δέν είχε προφτάσει νά τελειώσει τά λόγια του όταν ό άναίσθητος "Αρχοντας τής Ζούγκλας άνασσαλεύει... 'Αρχίζει, σιγά - σιγά, νά συνέρχεται κι' άνοίγοντας τά μάτια του κυττάζει γύρω χαμένα...

"Η Χουχού αντί νά τρέξει γιά νερό, σκύβει πάνω του χαρούμενη:

— Ποῦ νά σοῦ τά λέω, καλέ 'Αφέντη μου, τοῦ κάνει. "Αν μπορής νά φαντασθῇς ποιός

σ' έφερε άναίσθητον έξω από τή σπηλιά μας;!

"Όμως ό Γκαούρ κάτι συλλογιέται ξαφνικά καί τά λαμπερά του μάτια σκοτεινιάζουν. Μά μία άπότομη κίνησι τοῦ χειριοῦ του σπρώχνει πέρα τήν άνόητη καί φλύαρη Χουχού καί κυττάζοντας άγρια τόν λευκό γίγαντα, τον ρωτάει ώμα:

Ποιός είσαι; "Ο Ταρζάν ή ό Ναζράτ;

"Εκείνος τοῦ άποκρίνεται κομπιάζοντας καί ξεψυχισμένα:

— "Ο... Ταρ... Ταρζάν! "Ο νιγαντόσωμος "Ελληνας σκύδει μέ διαίσι, τόν άρπάζει άπ' τίς μασχάλες, τόν σηκώνει καί τόν στήνει όρθό. Τοῦ φωνάζει άγρια τώρα:

'Ο ύπέροχος Γκαούρ άρπάζει τό χέρι τοῦ γεριλλάνθρωπου καί μέ όρμη καί δύναμη τό χτυπάει στό δικό του πρόσωπο...

— Ἄν εἶσαι ὁ Ταρζάν, περπάτησε... Πρέπει νά μὴν κουτσαίνης...

Ὁ λευκὸς γίγαντας θυμώνει. Ρίχνει μιὰ ἀγρία ματιά στὸν Γκαούρ καὶ τρίζοντας τὰ δόντια του μουγγρίζει σάν πληγωμένο θηρίδι:

— Διαταγὲς δὲν πῆρα ποτὲ κι' ἀπὸ κανέναν... Χάσου ἀπὸ μπροστά μου, τιποτένιε!

Καὶ γυρίζοντάς του μὲ περιφρόνησι τὴ ράχι προχωρεῖ γιὰ τὴ σπηλιά του.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας προσέχει τὰ πόδια του. Τὴν περπατησιά του...

Ο ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ ΝΑΖΡΑΤ ΕΙΝΑΙ ΝΕΚΡΟΣ

Καὶ νά: Τὸν βλέπει κατάπληκτος νά περπατᾷ ἴσια καὶ στρωτά. Χωρὶς καθόλου νά κουτσαίνῃ...

— Ταρζάν! τοῦ φωνάζει μετανιωμένος. Συχώρεσέ με, «ἀδελφέ» μου... Ἀδίκᾳ σὲ ὑποψίαστηκα γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά! Αὐτὸς ὁ διαβόλεμένος Ναζράτ τὰ φταίει ὅλα! Ἀθελά μου σὲ μπερδεύω μὲ αὐτὸ τὸν ἀπαίσιο κακούργο! Φαντάζομαι πὼς ἐσὺ εἶσαι ἐκεῖνος, κι' ἐκεῖνος εἶσαι ἐσὺ!..

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας σταματᾷ καὶ γυρίζοντας τοῦ ἀποκρίνεται φιλικά. Λές καὶ δὲν εἶχε τίποτα προηγηθῇ μεταξύ τους:

— Δὲν σὲ ἀδικῶ, Γκαούρ. Πολλὲς φορές στὴ ζωὴ οἱ συμπτώσεις μᾶς ξεγελᾶνε!.. Μὰ τώρα ὅλα τελείωσαν... Ποτὲ πιά δὲν θὰ ξεναμπερδέψης ἐ-

μένα μὲ τὸν ἐγκληματῆ τὸν ἀδελφὸ μου!... Ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα καμμιά ἄλλη παρεξήγησις δὲν θὰ χωρέσῃ ἀνάμεσά μας.

Ὁ Γκαούρ δὲν πολυκαταλαβαίνει τὰ παράξενα λόγια του. Καὶ τὸν ρωτᾷ περιέργως:

— Πές μου λοιπὸν, Ταρζάν: Ποιὸς σὲ χτύπησε στὸ κεφάλι;

— Ἡ Ταταμποῦ μὲ χτύπησε μὲ μιὰ πέτρα, τοῦ ἀποκρίνεται ἡρεμα. Μόλις πρόφτασα νά τὴν δῶ καὶ σωριάστηκα κάτω χάνοντας τὶς αἰσθήσεις μου!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἀνοίγει κατάπληκτος τὰ μάτια του:

— Ὡστε ξέρεις, λοιπὸν, πὼς ἡ Ταταμποῦ δὲν εἶναι πιά νεκρή; Ξέρεις πὼς ξαναζωντάνεψε ἀπ' τὸν τάφο πού, μαζί κι' οἱ δύο μας, τὴν εἶχαμε θάψῃ; Ὁ Ταρζάν χαμογελάει θλιμμένα:

— Ὅλα τὰ ξέρω, Γκαούρ!.. Ὁ διδυμὸς ἀδελφός μου τὴν εἶχε ποτίσει μ' ἓνα φοβερό φίλτρο πού φέρνει προσωρινὸ θάνατο!

— Πότε τὴν πότισε μὲ αὐτό;

— Ὅταν βρισκόταν ἀνείσθητη στὸ χωριὸ τῆς ἀγρίας φυλῆς Ντάρρα - ντάν! Συνήλθε ἐκεῖνος πρὶ μ' μπροστά ἀπὸ αὐτὴν κι' ἀπὸ σένα!..*

Ξαφνικὰ καὶ ἀπὸ κοντινὴ ἀπόστασι ἀκούγεται χαροῦ.

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος ἀρ. 17 μὲ τὸν τίτλο «Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ».

ἰαμένη ἡ φωνὴ τῆς πανώριας Ταταμπού:

— Νά τους! Ἐξω ἄπ' τὴ σπηλιά εἶναι κι' οἱ δυό! Πάμε, Ποκοπικό!

Ἀμέσως σχεδὸν ἀκούγεται καὶ ἡ φωνὴ τοῦ νάνου ποὺ τῆς ἀποκρίνεται:

— Τράβα μόνη σου, κυρά «Μακαρίτισσα». Κι' ἂν σὲ ρωτήσῃ ἡ Χουχοῦ γιὰ μένα, πές της πὼς ἔπαθα... κλαπά-νοα καὶ ψόφησα!

Ἡ μελαψὴ Κόρη τὸν ἀρπάζει ἄπ' τὸ χέρι καὶ τὸν σέρνει μαζί της. Ἔτσι φθάνουν κι' οἱ δυό μπροστὰ στὸν Γκαοῦρ καὶ τὸν Ταρζάν.

Στὸ μεταξὺ κι' ἡ μαύρη πυγμαία ποὺ βριακόταν παράμε-ρα ἔχει πλησιάζει κοντὰ τους:

— Ποκοπικάκι μου, τοῦ κάνει. Καλὲ ποὺ νὰ στὰ λέω!... Τὸν ξέρεις τὸν Νταμπούχ, τὸ γοριλλάνθρωπο;

— Ἐξ ἀκοῆς! Δὲν μᾶς ἔχου-νε ἀκόμη... οὐστήσει.

— Τὸ λοιπόν, Ποκοπικάρέ μου, ὁ γοριλλομαντράχαλος αὐτὸς ξετρελλάθηκε δι' ἐμέ!.. Παρά τρίχα νὰ μὲ ἀζητήσῃ εἰς γάμον!

Στὸ μεταξὺ ὁ Γκοοῦρ ἔχει ἀγκαλιάσει μὲ ἀνέπιπτη χαρὰ καὶ λαχτάρα τὴ νεκραναστη-μένη συντόφισά του:

— Ζῆς, λοιπόν, Ταταμπού; Ζῆς, ἀγαπημένη μου;! Πές μου πὼς μπόρεσες νὰ σωθῆς ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ κακούργου Ναζράτ;

Μὲ θουρκωμένα τὰ μαυρο-πράσινα μάτια τῆς κι' ἐκείνη, τοῦ ἀποκρίνεται ἀνάμεσα σὲ λυγμούς:

— Τὸν χτύπησα!... Τὴν χτύπησα μὲ μιὰ πέτρα στὸ κεφάλι!... Κι' ἔπεσε... Σω-ριασθηκε κάτω ἀναισθητῆς!... Θά... θὰ τὸν σκότωνα, Γκαοῦρ! Θὰ τὸν ἀποτελείωνα μὲ τὴν ἴδια πέτρα... Μὰ δὲν πρό-λαβα... Παρουσιάστηκε ξα-φνικά ὁ φοβερός Νταμπούχ!... Ἐφυγα τρέχοντας γιὰ νὰ γλυ-τώσω!...

Τὰ μαῦρα μάτια τοῦ μελα-φοῦ γίγαντα σκοτεινιάζουν τώ-ρα ἀκόμα περισσότερο... Οἱ φοβερὲς ὑποψίες ξαναγυρίζουν στὸ μυαλό του.

— Πές μου Ταρζάν, λέει στὸν λευκὸ γίγαντα, Ξέρεις ποιος σ' ἔφερε ἀναισθητο ἐδῶ στὴ σπηλιά σου;

Καὶ ἀποκρίνεται ὁ ἴδιος στὴν ἐρώτησί του:

— Ὁ γοριλλάνθρωπος Νταμ-ποῦχ σ' ἔφερε!... Πρὶν ἀπὸ λίγο μοῦ εἶπες πὼς ἡ Ταταμ-πού μὲ μιὰ πέτρα σὲ χτύπησε στὸ κεφάλι... Ἀκουσες ὁμῶς τώρα πὼς ἡ Ταταμπού μόλις χτύπησε τὸν Ναζράτ στὸ κε-φάλι, εἶδε τὸν Νταμπούχ καὶ τῶσε στὰ πόδια. Ἄρα ὁ γοριλλάνθρωπος θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε θρῆ στὴ σπηλιά ἀναισθητο τὸν ἀδελφὸ σου Ναζράτ, κι' ὄχι ἐσένα! Ἄρα...

Τὴν ἴδια στιγμή ἡ ἀτρόμη-τὴ Ἑλληνίδα βγάζει ἕνα ἄ-γριο ξεφωνητὸ καὶ σὰν μα-νιασμένη τίγρι χύνεται πάνω στὸν λευκὸ γίγαντα:

— Ναζράτ! Κακοῦργε Ναζ-ράτ, οὐρλιάζει! Ἐσένα λοιπόν χτύπησα; Ἐσὺ εἶσαι ὁ φονιάς τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας μου;

Κι' ἀρπάζοντας μὲ τις δύο παλάμες τῆς τὸν λαϊμό του τὸν σφίγγει μὲ τόση λύσσα πού τὰ νύχια τῆς χώνονται βαθειὰ στὶς σάρκες του.

Σθέλτος ὁ Γκαούρ ἀρπάζει τὰ χέρια τῆς καὶ τραβώντας τὰ μὲ δύναμι λευτερώνει τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

— Μή, τῆς φωνάζει. ἴσως νὰ μὴν εἶναι ὁ Ναζράτ πού νομίζουμε... Περίμενε λίγο... Θά μᾶς ἐξηγήσῃ ὁ ἴδιος...

Ἀτάραχος ὁ λευκὸς γίγαντας χαμογελάει καλὸκαρδῶς.

— Νάι, Ταταμπού!... Ἐμένα χτύπησες μὲ τὴν πέτρα... Νόμιμες πὼς εἰμαι ὁ κακούργος ἀδελφός μου πού τόσο μισεῖς καὶ ἀπεχθάνεσαι!...

Καὶ βεβαιώνει γιὰ δευτέρη φορά, ὅπως εἶχε κάνει, πρὶν λίγο, στὸν Γκαούρ.

— Μὰ τώρα ὅλα τελειώσανε. Ποτέ πιά δὲν...

Ἡ μανιασμένη Κόρη τῆς Ζούγκλας τὸν κυττάζει μὲ μάτια Χάρου. Εἶναι ἐτοιμὴ πάλι νὰ χυθῇ πάνω του γιὰ νὰ τὸν σπαράξῃ μὲ τὰ δόντια καὶ τὰ νύχια τῆς.

Μὰ ὁ Γκαούρ τὴν κρατάει γερά κι' ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας καταφέρνει νὰ συνεχίσῃ:

— Σήμερα τὸ πρωὶ βγήκα ἀπ' τὴ σπηλιά μου καὶ τράθηξα — ὅπως κάνω συχνά — γιὰ νὰ κυνηγήσω... Ὅμως χωρὶς νὰ τὸ θέλω, βρέθηκα στὰ λημέρια τοῦ Ναζράτ...

»Μόλις τὸ κατάλαβα, ἔκανα νὰ φύγω ἀπ' ἐκεῖ γιὰ νὰ μὴν ἔχω κανένα κακὸ συναπάντημα μαζί του.

δὲν πρόφτασα ὁμως. Ὁ κακούργος ἀδελφός μου μὲ εἶχε δεῖ. Κουτσαίνοντας, μὲ γληφίσαε βιαστικὸς καὶ στάθηκε ἀγριεμένος μπροστά μου:

»— Προδότῃ Ταρζάν, μὸ φωνάζει. Ἐχεις γίνει σύμμαχος μὲ τὸν Γκαούρ καὶ ζητᾶτε νὰ μ' ἐξοντώσετε!... Χά, χά, χά!... Μὰ ἐννοια σας, ἡλίθιοι! Ἐγὼ κατάφερα πιά νὰ κάνω αὐτὸ πού ἠθελα... Ἡ πανώρια Ταταμπού βρίσκεται τώρα στὰ χέρια μου. Καὶ θὰ μείνῃ παντοτεινὴ μου σκλάβη καὶ συντόφισσα! Σᾶς ξεγέλασα καὶ τοὺς δύο!... Τὴν πότισα μὲ τὸ μαγικὸ φίλτρο Σελγάν! Τὴ νομίσατε πεθαμένη καὶ τὴν θάψατε!... Μὰ ἐγὼ πῆγα τὰ μεσάνυχτα καὶ τὴν ξέθαψα ξαναζωντανεμένη. Τώρα βρίσκεται σὲ μιὰ σπηλιά πού κανένας σας δὲν τὴν ξέρεῖ! Πού κανένας σας δὲν θὰ μπορέσῃ ποτέ νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ...

Ὁ λευκὸς γίγαντας παίρνει βοθεῖα ἀναπνοῇ καὶ συνεχίζει τὴν τόσο ἐνδιαφέρουσα ἀφήγησί του:

— Ἐγὼ ἔγινα ἀνάστατος ἀκούγοντας πὼς ἡ Ταταμπού βρίσκεται στὰ χέρια τοῦ κακούργου. Καὶ νοιώθοντας τὸ αἷμα μου ν' ἀνεβαίνει στὸ κεφάλι, τοῦ φωνάζω:

»— Νὰ τὴ λευτερώσῃς ἀμέσως, Ναζράτ! Ἀκοὺς λοιπόν; Ἀλλοιῶς θὰ μὲ κάνῃς νὰ βῶ φωτὸ μαχαίρι μου σὲ αἷμα ἀδελφικό!...

»Κι' ὁ ἀπαίσιος διδυμὸς ἀδελφός μου, ἀκούγοντάς τὰ λόγια μου, γίνεται θεριὸ ἀνὴρ.

Μανιασμένη ή πανώρια Ταταμπού σηκώνει τή σκουριασμένη χατζάρα του Ποκοπίχο για νά χτυπήση στο κεφάλι τόν πεσμένον κάτω Ναζράτ.

μερο!

— Ποιός είς' εσύ, με ρωτάει, πού θά μου πής νά λευτερώσω τή μελαψή Κόρη;

— Είμαι ό "Αρχοντας τής Ζούγκλας καί σέ διατάζω, του άποκρίνομαι.

— Μέ διατάξεις; κάνει καγγάζοντας ό Ναζράτ καί τραβώντας άμέσως τό φονικό μαχαίρι του χύνεται νά με κατασπαράξη!

»Καί τότε μιá τρομακτική πάλη άρχίζει μεταξύ μας...

»Γιά πολλή ώρα καταφέρνω ν' άποφεύγω τά θανατερά χτυπήματα του μαχαριού του. Έγώ δέν έχω τραθήξει τό μαχαίρι μου. Δέν θέλω νά τό βάψω στο αίμα του άδελφού μου. Έχω καταφέρει όμως ν' άρ-

πάξω άπό κάτω μιá μεγάλη βαρείά πέτρα...

»Καί σέ μιá στιγμή πού ό Ναζράτ σηκώνει τό μαχαίρι του για νά μου τό καρφώσει ίσια στην καρδιά, γίνεται τό μοιραίο.

— Τι; ρωτάνε μέ δέος ό Γκαούρ κι' ή Ταταμπού.

»Ο Ταρζάν άναστενάζει:

— Προφταίνω έγώ καί του πετάω μέ άφάνταστη δύναμη τήν πέτρα... Κι' αúτ ή τόν βρίσκει στο κεφάλι καί τόν σωριάζει κάτω άναίσθητο!... Μά δέν σταματάω ως εδώ. Μανιασμένος καθώς είμαι, πέφτω άμέσως πάνω του καί ένώ τό μυαλό μου έχει θολώσει καί δέν ξέρω τί κάνω...

— Τόν ξαναχτύπησες;

— "Οχι... "Εοφιξά με λύσσα τὸ λαιμό του καὶ τὸν ξπνίξα... "Εται, ἐγὼ ὁ Ταρζάν, ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας, κατάντησα νὰ γίνω φοιτητὴς τοῦ ἀδελφοῦ μου!

— Ζωὴ σὲ λόγου μας! μῦθιμουρίζει πένθιμα ὁ Ποκοπικό.

Ο ΠΕΤΡΟΚΟΤΣΙΦΑΣ

"Ο λευκὸς γίγαντας μένει γιὰ λίγο σιωπηλὸς, ἐνῶ τὰ μεγάλα γαλάζια του μάτια βουρκώνουν κι' ἕνας πονεμένος λυγμὸς πνίγεται στὸ λαιμό του.

"Ο Γκαούρ κι' ἡ Ταταμποῦ τὸν εἶχαν ἀκούσει μ' ἐνδιαφέρον καὶ προσοχή. "Ομως στὰ μάτια τους εἶναι ὀλοφάνερα ζωγραφισμένη ἡ δυσπιστία!

"Η Χουχού εἶναι ἀπασχολημένη νὰ ρίχνῃ γλυκεῖες ματιές στὸ νᾶνο καὶ νὰ τοῦ χαμογελάῃ μελιστάλακτα. "Ωπου σὲ μιὰ στιγμή καὶ σ' ἕνα ξέσπασμα εὐλικρινείας, τὸν ρωτάει:

— Καλὲ τί σοῦ βρῆκα καὶ σ' ἀγάπησα πὺ κακοχρονόαχης, χρυσό μου!

Καὶ προσθέτει ἕναν προσωπικὸ της χαρακτηρισμό:

— Καλὲ σάν... μαθημένος πετροκότσιφας εἶσαι, μὲ συγχωρεῖτε κύολας!

— Κι' ἐσὺ σάν... ἀράπικο γουρινόπουλο, τῆς ἀποκρίνεται ὁ Ποκοπικό.

"Ο Ταρζάν σκουπίζει μὲ τὴ ράχη τῆς παλάμης του τὰ βουρκωμένα του μάτια καὶ συνεχίζει:

— Γρήγορα ὅμως συνήλθα καὶ

κατάλαθα τὸ τρομερὸ ἔγκλημά πὺ εἶχα κάνει. Ξαναπέφτω λοιπὸν πάνω στ' ἀφυχοκουφάρι τοῦ ἀσπονδοῦ ἐχθροῦ μου κι' ἀρχίζω νὰ κλαίω τὸ νεκρὸ μου ἀδελφό...

— Σωστά! κάνει μὲ κέφι ὁ Ποκοπικό: Τὸ αἷμα νερό δὲν γίνεται — καὶ νὰ γενῇ δὲν πίνεται!

Τὴν ἴδια στιγμή δέχεται στὰ πσινά του μιὰ κλωτσιὰ τοῦ Γκαούρ κι' ἐκσφενδονίζεται σάν πύραυλος σὴν ἀγκαλιὰ τῆς Χουχούς.

"Εκείνη τὸν κυττάζει χαμογελώντας πονηρά:

— "Λειντε, κατεργαράκο!... Εἶχες δὲν εἶχες μοῦ κόλλησες πάλι!

Καὶ ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας συνεχίζει τὴν ἀφήγησί του:

— Τώρα ἔπρεπε ν' ἀνακαλύψω τὴν κρυφὴ σπηλιά. Γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σώσω τὴ φυλακισμένη Ταταμποῦ... Πῶς ὁμως; "Ο σκοτωμένος ἀδελφός μου εἶχε πάρει μαζί του τὸ μυστικό...

»Νὰ ὁμως πὺ γρήγορα μιὰ σωτήρια ἰδέα φωτίζει τὸ σαστισμένο μου μυαλό:

»"Απὸ τὴν προχθεσινὴ βροχὴ ἦταν ἀκόμα ἀρκετὰ νοτισμένο τὸ χῶμα τῆς Ζούγκλας. "Ε-σι, ψόχνοντας γύρω, θρίσκω εὐκόλα τ' ἀχνάρια τῶν γυμνῶν ποδαριῶν τοῦ Ναζράτ. Τὰ ἀκολουθῶ μὲ προσοχὴ καὶ φτάνω σὲ μιὰ ἀγνωστὴ μακρινὴ σπηλιά πὺ ποτὲ ἄλλοτε σὴν ζωὴ μου δὲν τὴν εἶχα ἀντικρῶσει...

»Τὸ ἀνοιγμά της σκέπαζαν

μεγάλα δέντρα και πυκνά χα-
μόκλαδα. Τό έκλεινε δμως και
μιά θορειά ξυλένια άμπάρα
πού με μεγάλη δυσκολία κα-
τάφερα νά την τραβήξω....

»Και άμέσως, κάνοντας νά
μην μέσα, μόλις προφταίνω
στό μισοσκόταδο ν' αντικρύσω
τήν Ταταμπού. Γιατί, σχεδόν
ταυτόχρονα, δέχομαι τρομερό
χτύπημα στό κεφάλι μου και
σωριάζομαι κάτω άναίσθητος!

»Τί γινιηκε παρακάτω, ούτε
είδα ούτε άκουσα, ούτε ξέρω!
Όταν ξανάρθα στις αισθήσεις
κι' άνοιξά τά μάτια μου, είδα
πώς θρισκόμουν έδω, έξω από
τό ένοιγμα τής σπηλιάς μου!

»Η παιώρια Ταταμπού ρί-
χνει στό λευκό γίγαντα μιά
μναιε γεμάτη άμφιβολίες.

— Ταρζάν, του λέει ψυχρά.
Γιά νά σέ πιστέψω πρέπει νά
δω με τά μάτια μου τό πτώμα
του σκοτωμένου άδελφού σου!
Πάμε τώρα άμέσως νά μάς
δείξει τοῦ θρίσκειται...

ΤΟ ΠΤΩΜΑ ΤΟΥ ΣΚΟΤΩΜΕΝΟΥ ΝΑΖΡΑΤ

»Ο Άρχοντας τής Ζούγκλας
μείνει γιά λίγο συλλογισμένος
κι' άναποφάσιτος. Τέλος, τής
άποκρίνεται κομπιάζοντας:

— Μή μου ζητάς, Τατα-
μπού, ν' αντικρύσω και πάλι
νεκρό τό Ναζράτ. Τόν άδελφό
μου, πού έγώ με τά ίδια μου
τά χέρια έπνιξα!

— Έγώ σέ πιστεύω, Ταρ-
ζάν, του λέει ο Γκαούρ. Δέν
θέλω νά θεσπαιθώ...

— Όχι, φωνάζει έξαλλη τώ-
ρα ή πανώρια Έλληνίδα. Πρέ-

πει νά δω τό νεκρό Ναζράτ!
»Είσι μονάχα θά πιστέψω!
»Άλλοίως...

— Δίηκο έχεις, τή διακό-
πτει ο λεικός γίγαντας. Πη-
γαίντε λοιπόν μόνοι σας... Έ-
γώ θά σας πώ τό μέρος κι' εύ-
κολα θά μπορέσετε νά τόν
βρήτε...

Κι' άμέσως τούς έξηγει:

— Ο νεκρός άδελφός μου
θρίσκειται πίσω άπ' τή μεγάλη
λίμνη. Θά πάρετε τό μονοπάτι
πού θγάζει στην πλαγιά του
λόφου με τούς κάκτους. Στά
μισά του δρόμου θ' άπαντή-
σετε τό σκελετό ένός έλέφαν-
τα. Θά στρίψετε άμέσως άρι-
στερά και θά προχωρήσετε
καμμιά έκατοστή θήματα. Έ-
κει, θά δήτε τρία θεόρατα δέν-
τρα πού έχουν φυτρώσει τό έ-
να πολύ κοντά στό άλλο. Έ-
κει κάτω άπ' τούς κορμούς
τους έπνιξα τόν άδελφό μου.
Έκει θά βρήτε τό πτώμα του
Ναζράτ!

»Η Ταταμπού είναι άνυπό-
μονη:

— Πάμε Γκαούρ, λέει στό
σύντροφό της. Πάμε νά δοū-
με... Κι' άν... Τότε ξαναγυρί-
ζουμε και λογαριαζόμαστε με
τόν... πραγματικό Ναζράτ!

»Ο Ταρζάν δέν λέει τίποτα
γιά τόν προσβλητικό ύπαινη-
γμό.

»Ο γιγαντώσωμος Έλληνας
κι' ή πανώρια μελαψή κόρη
ξεκινάνε άμέσως... Ένώ ο Πο-
κοπικό ξεφεύγοντας άπ' τήν
άγκαλιά τής Χουχούς, τούς
άκολουθει.

— Πότε θά σέ ξαναδω, χρυ-
σό μου; του φωνάζει ή κοντό-

χοντρη άραπινούλα.

— Τη Δευτέρα, τής άποκρί-
νεται θαιρειά.

— Τη Δευτέρα πού μάς έρ-
χεται; τόν ξαναρωτάει.

— Όχι. Τη... Δευτέρα Πα-
ρουσία!

.....

Ό Γκαούρ προχωρεί στο
δρόμο σκυφτός, άμίλητος και
θαθεία συλλογισμένος. Ή Τα-
ταμπού φυσάει και ξεφυσάει
νευριασμένη και άνυπόμονη.

Σέ μία στιγμή γυρίζει πλάι
της και λέει στον πανώριο γί-
γαντα:

— "Αν ο Ναζράτ είναι νε-
κρός, τότε ο μεγάλος όρκος
πού έκανα στο Θεό, δέν με δέ-
νει πιά. Θά μπορέσουμε νά
παντρευτούμε και νά ζήσουμε
πάντα μαζί κι' εϋτυχισμένοι!

— Αυτό είναι τό μεγάλο ό-
νειρο τής καρδιάς μου! ψιθυ-
ρίζει ο μελαψός γίγαντας χω-
ρίς νά τήν κυτάζει στα μά-
τια.

— "Εεεε! Οικονομία στά σο-
ρόπια και στά χαρουπόμελα,
μουρμουρίζει ο Ποκοπικό πού
τούς άκολουθεί και άκούει τί
λένε.

Ποιός τόν άκούει αυτόν ό-
μως, και ποιός δίνει σημασία
στις άνοησίες του!

— Κι' άν ο Ναζράτ ζή; ρω-
τάει ο Γκαούρ τήν Ταταμπού.

Έκείνη μένει για λίγο συλ-
λογισμένη και του άποκρίνε-
ται:

— "Αν ο Ναζράτ ζή, θά μεί-
νουμε δυό άγνοί φίλοι. Ό-
πως είμαστε τόσον καιρό... "Ε-

γω κάνει θαρύ όρκο νά μήν
ένωθώ με τόν άνδρα πού θ' ά-
γαπήσω όσο θά ζή ο φονιάς
τών γονιών μου!... "Αν πατή-
σω τόν όρκο μου, φωτιά θά
ρίξει ο ούρανός νά με κάψει!

Ό μελαψός γίγαντας δέν
λέει τίποτ' άλλο. Μόνο όσο
προχωρεί, τόσο τό βήμα του
γίνεται πιο άργό.

— Γιατί περπατάς τόσο σι-
γά; τόν ρωτάει παραξενεμένη
ή κόρη τής Ζούγκλας.

— Είμαι πολύ κουρασμένος,
Ταταμπού. Όλη τή νύχτα δέν
έχω κλείσει μάτι!...

"Ετσι φθάνουν καθυστερημέ-
νοι κάποτε πίσω άπ' τή με-
γάλη λίμνη. Παίρνουν τό μο-
νοπάτι πού θγάζει στήν πλα-
γιά του λάφου με τους κά-
κτους. Στα μισά του δρόμου
βρίσκουν τό σκελετό του έλέ-
φαντα. Στρίβουν άριστερά.
Προχωρούν έκατό βήματα και
βρίσκονται κάτω άπ' τά τρία
θεόρατα δέντρα.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΝΕΚΡΟΣ !..

Και νά: Τά μάτια τους ά-
νοίγουν διάπλατα άπ' τήν κα-
τάπληξι καθώς κυττάζουν κά-
τω άπό τους τρεις κορμούς.

Πλάι σ' αυτούς άντικρύζουν
τό πτώμα του Ναζράτ!

— Κακοϋργει! ξεφωνίζει με
λίσο ά ή Ταταμπού.

Και άρπάζοντας με μία
γρήγορη κίνησι τή χατζάρα
του Ποκοπικό, προχωρεί για
νά τήν καρφώσει στήν καρδιά
του νεκρού έχθροϋ της.

"Όμως, ο Γκαούρ προφταί-
νει. Μ' ένα πήδημα βρίσκεται

κέντα, τῆς ἀρπάζει τὸ χέρι καὶ τὴ συγκρατεῖ:

— Μὴ!... Μὴ, Ταταμπού, τὴ συμβουλευεῖς ἐπιτακτικά. Εἶναι μεγάλη ἀμαρτία νὰ χτυπήσης ἓνα νεκρό!

Ὁ νῆνος ποὺ τὸν ἀκούει, μουρμουρίζει:

— Ἄν εἶναι ἔτσι, κήκα ἀ-
δερφε μου!... Σίγουρα θάμαι
ὁ μεγαλύτερος ἀμαρτωλός!..
Κι ἐθότι τοῦ λόγου μου μόνο
πεθαμένους σκοτώνω καὶ μόνο
σκοτωμένους σφάζω!...

Μὰ ἡ πανώρια μελαψὴ κό-
ρη ἔχει ἀφηνιάσει! Κάνει σάν
τρελλή! Θέλει καλὰ καὶ σώ-
νει νὰ σπαράξῃ τὸ ἄψυχο κου-
φάρι τοῦ κακούργου Ναζράτ!
Κι' ὁ Γκαοὺρ ἐπιμένει νὰ τὴν
ἐμποδίσῃ.

— Βρέ ἄσε τὴν κοπέλλα νὰ
κάνῃ δουλειά της, τοῦ φωνά-
ζει ὁ Ποκοπικό. Ἄσθινε μπὰς
καὶ μοῦ ξεσκουριάσῃ λίγο τὴν
«εἰμοδιψές» χατζάρα μου!

Ὡσπου τέλος, ὁ μελαψὸς
γίγαντας καταφέρνει νὰ τῆς
πάρῃ τὴ χατζάρα καὶ νὰ τὴν
ἀφοπλίσῃ. Ἀλλὰ δὲν τὴν ἐπι-
στρέφει στὸν Ποκοπικό. Τὴν
κρατᾷ γερὰ στὰ χέρια του.

Ἡ Ταταμπού γονατίζει τώ-
ρα πλάι στὸ νεκρό. Ἀκου-
μπᾷ τὸ αὐτί της στὰ στήθεια
του κι' ἀφουγγάζεται μετ'
τρελλὴ λαχτάρα. Γίποτα ὅμως
δὲν ἀκούει.

— Ἡ καρδιά τοῦ κακούρ-
γου δὲν χτυπάει, ξεφωνίζει μετ'
ἀγρία χαρά. Ὁ Ταρζάν εἶπε
τὴν ἀλήθεια! Σκότωσε τὸν ἄ-
δελφό του!...

Καὶ συνεχίζει μετ' ὁν ἴδιο ἀ-
κράτητο ἐνθουσιασμό:

— Τώρα εἶμαι λεύτερη πιά!
Τώρα μπορῶ νὰ γίνω πρα-
γματικὴ συντρόφισσά σου,
Γκαοὺρ! Νὰ νοιώσουμε τὴ χα-
ρὰ τῆς ἀγάπης μας καὶ νὰ
ζήσουμε εὐτυχισμένοι!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας λέει
τώρα σοβαρὸς στὴν Ταταμπού
καὶ στὸν Ποκοπικό:

— Προχωρήστε μερικὰ θή-
ματα καὶ σταθῆτε μετ' ὑγιαι-
νόμενες τὶς πλάτες σας πρὸς τὸ
μέρος μου...

— Γιατί; ρωτᾷνε κι' οἱ δυὸ
μ' ἓνα στόμα.

— Κάντε αὐτὸ ποὺ οὔς εἴ-
πα! τοὺς ξαναλέει διατακτι-
κά.

Ἡ μελαψὴ Ἑλληνίδα σηκώ-
νεται ὀρθή καὶ μαζί μετ' ὁ νῆ-
νος προχωροῦν λίγα βήματα.
Ἐνῶστερα σταματοῦν μετ' ὅς
ῥαχες τοὺς ὑγιαινόμενες πρὸς τὸ
νεκρό.

Ὁ Ποκοπικό φθυρίζει στὴν
Ταταμπού:

— Θὰ θέλῃ νὰ κουθεντιάσῃ
ἰδιαίτερως μετ' ὁν... πεθαμένο!
Βρέ, θέλεις νὰ τὴν ψώνισῃς ὁ
καπετάν Μαντράχαλος καὶ ν'
ὀρχίσῃ νὰ δαγκώσῃ;

Περνοῦν ἔτσι μερικὲς στι-
γμές.

— Γυρῖστε τώρα κι' ἐλάτε,
τοὺς φωνάζει ὁ Γκαοὺρ. Τέ-
λειωσα πιά!

Κι' οἱ δυὸ μαζί γυρίζουν
καὶ πλησιάζουν περιέργοι.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας σκου-
πίζει στὰ γρασιῖδια τὴ χατζά-
ρα τοῦ Ποκοπικό.

— Δηλαδή, τί ἔκανες; ρω-
τάει ὁ νῆνος.

Ὁ Γκαοὺρ ἀποκρίνεται:
— Γιὰ νὰ θεβαιωθῶ πῶς ὁ

Ναζράτ δὲν ζῇ πιά, ἔπρεπε νὰ
κάνω τὴν ἁμαρτία!

— Ποιὰ ἁμαρτία;

— Τρύπησα μὲ τὴ χατζάρα,
τὴν καρδιά τοῦ νεκροῦ.

— Λοιπόν;

— Οὔτε σταγόνα αἷμα δὲν
θῆκε. Ὁ κακούργος ἀδελ-
φός τοῦ Ταρζάν εἶναι νεκρός!
Πραγματικά νεκρός!...

Ἡ Ταταμποῦ παραξενεύ-
εται:

— Καί γιατί μᾶς ἔβαλες νὰ
σοῦ γυρίσουμε τίς πλάτες;
Γιατί δὲν μᾶς ἀφῆσες νὰ δοῦ-
με κι' ἐμεῖς;

Ὁ μελαφός γίγαντας ἔχει
τὸ ἐπιχείρημα ἑτοιμο:

— Ἦθελα νὰ φορτωθῶ ἐγὼ
ὁλόκληρη τὴν ἁμαρτία! Δὲν
ἔπρεπε νὰ ξέρατε τί θὰ κάνω.
Γιὰ νὰ μὴν ἔχετε καὶ εὐθύνη...
Ὁ Θεός τῆς Ζούγκλας καὶ ὁ
λου τοῦ Κόσμου θὰ τιμωρήσῃ
τώρα μονάχα ἐμένα!

Ἡ πανώρια κόρη τὸν κυτ-
τάζει μὲ ἀνείπωτο θαυμασμό:

— Ἀγαπημένε μου, τοῦ λέει
συγκινημένη. Ἐχεις μεγάλη
κι' εὐγενική ψυχὴ! Εἶχε δίκη
ἡ καρδιά μου πού σέ διάλε-
ξε!....

Ὁ Γκαοὺρ φαίνεται δια-
σπασμένος:

— Πᾶμε τώρα, μουρμουρί-
ζει. Τὸ θρωμερὸ κουφάρι τοῦ
κακούργου ἄς τὸ φᾶνε τὰ πει-
ρασμένα ὄρνια!

— Οὔτε μεζέ, δηλαδή, δὲν
θὰ πάρουμε τοῦ λόγου μας;
ρωτᾷ παραπονεμένα ὁ Πο-
κοπικό.

Καὶ σὺ πὶ καὶ φι σκαρώνει
τὸ ἀπαραίτητο στιχάκι του

γιά τὸν νεκρὸ τοῦ Ναζράτ:

«Κάλλιο νὰ τὸν ἀφήσουμε
ἔξω νὰ τὴν περάσῃ,
καθότι ἂν τὸν θάψουμε
ἡ γῆς θὰ τὸν... ξεράσῃ!»

ΟΙ ΜΥΡΜΙΓΚΟΦΩΛΙΕΣ

Ὁ Γκαοὺρ, ἡ Ταταμποῦ κι'
ὁ νᾶνος ξεκινᾶνε τώρα ἀργά
καὶ ἱκανοποιημένοι γιὰ τὸ μα-
κρυνὸ θεόρατο θουνό τους.

Δὲν ἔχουν ὅμως προχωρή-
σει οὔτε χίλια θήματα, ὅταν
ὁ μελαφός γίγαντας σταμα-
τάει ξαφνικά κι' ἀπότομα.

— Τί συμβαίνει; ρωτᾷ πα-
ραξενεμένη ἡ πανώρια μελα-
ψή κόρη.

— Τίποτα, τῆς ἀποκρίνεται.
Συνεχίστε μονάχοι σας τὸ
δρόμο γιὰ νὰ γυρίσετε σὸ
θουνό μας. Τώρα κίνδυνος δὲν
ὑπάρχει. Ὁ Ναζράτ δὲν ζῇ
πιά...

— Ἐοὺ γιατί δὲν θάρρης μα-
ζί μας; τὸν ξαναρωτᾷ ἡ Τα-
ταμποῦ.

— Θὰ πεταχτῶ ὡς τὴ σπη-
λιά τοῦ Ταρζάν, τῆς λέει. Θέ-
λω καὶ πρέπει νὰ τοῦ ζητήσω
συγγνώμη...

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα συμ-
φωνεῖ:

— Δίκη ἔχεις! Πήγαμε
Γκαοὺρ... Ἀδίκησαμε πολὺ
τὸν καλὸ μας φίλο μὲ τίς ὑ-
ποψίες καὶ τὰ προσβλητικὰ
λογια μας... Θᾶναι πολὺ πι-
κραμένος! Κι' ἐγὼ σὰν συ-
ναντηθούμε, θὰ τὸν παρακαλέ-
σω νὰ μὲ συγχωρήσῃ γιὰ ὅλα.

Ὁ Ποκοπικό ρωτᾷ παρα-
ξενεμένος τὸν γιγαντώσιμο
Ἑλληνα:

Ὁ Ταρζάν διηγείται :

— Ὁ Ναζράτ κ' ἐγὼ τραβᾶμε τὰ μαχαίρια μας. Πρῶτος ἐκείνος χύνεται νὰ μὲ κατασκοπῇ. Καὶ μιὰ τρομερὴ πάλῃ ἀρχίζει ἀνάμεσά μας...

— Καλὰ, καὶ δὲν φοβάσαι, μωρὲ Μαντράχαλε;

— Τί νὰ φοβηθῇ; τὸν ρωτᾷ ἡ Ταταμπού ἀντὶ γιὰ κεῖνον.

— Νά: Ποῦ θὰ σὲ ἀφήσῃ μαιαχούλα σου στὶς ἐρημιές μ' ἓναν Ἀντρακλα σὰν κι' ἐμένα!

Ἡ κόρη τῆς Ζούγκλας — χαρούμενη καθὼς εἶναι γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Ναζράτ — ξεκαρδίζεται σὰ γέλια:

— Δὲν πειράζει, τοῦ λέει τέλος. Ἐσὺ μόνον νὰ προσέχῃς στὸ δρόμο τῆς τρύπης ἀπ' τὶς μυρμιγκοφωλιές.

— Γιατί; ρωτᾷ παραξενεμένος ὁ «Ἀντρακλας».

— Γιὰ νὰ μὴ πέθῃς μέσα σὲ

κορμιὸ καὶ σὲ χάσουμε! Χά, χά, χά!...

Ἔτσι λοιπὸν καὶ στὸ σημεῖο αὐτό, χωρίζουν: Ἡ Ταταμπού κι' ὁ Ποκοπίκο παίρνουν τὸ δρόμο γιὰ τὸ ψηλὸ πέτρινο θουνό τους... Κι' ὁ Γκοσὺρ τραβάει — ὅπως εἶπε — γιὰ τὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Κι' ἐμεῖς, καλοὶ μου ἀναγιῶστες, ἄς ξαναγυρίσουμε κοντὰ στὸ ἀψυχο κουφάρι τοῦ κακούργου Ναζράτ. Γιατί εἶναι μεγάλο κρίμα ν' ἀφήσουμε ἓνα νεκρὸ — ὅ,τι κι' ἂν ἦταν — νὰ ξενοχτίσῃ ἀσυντροφειτός!

Κοί νάτος: Τὸ πτώμα τοῦ ἐξακολουθεῖ νὰ θρίσκει καί

τω απ' τούς κορμούς τῶν τριῶν δέντρων. Ἐκεῖ ἀκριβῶς ποῦ τὸ εἶχαμε, πρὶν λίγο, ἀφίσει...

ΚΑΤΙ ΑΠΙΣΤΕΥΤΟ!

Τὸν βλέπετε λοιπὸν κι' ἐσεῖς; Γιὰ προσέχτε τον ὅμως καλύτερα. Δὲν ὅσος φαίνεται σὰ ν' ἀρχίζει νὰ σαλεύη; Σὰ νὰ κουνάη τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του; Σὰ νὰ τεντώνεται; Σὰ νὰ ζωντανεύη;

Κι' ἀλήθεια!... Τὰ μάτια τοῦ νεκροῦ κακούργου ἀνοίγουν σιγά-σιγά καὶ κυττάζει γύρω του χαμένα. Σὰ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ ζωὴ ἀπὸ τὸν Ἄλλο Κόσμο!

Κοὶ νά: Πετιέται τώρα ὀρθός! Κάνει μερικά θήματα μισρὺς—πίσω σὰ νὰ θέλῃ νὰ ξεμουδιάσῃ τὸ ἀκίνητο κορμί του. Τὰ θήματά του ὅμως εἶναι στρωτά καὶ κανονικά. Αὐτὴ τὴ φορά δὲν κουτσαίνει καθόλου...

Ξαφνικά, σταματάει ἀπτόμα. Καὶ φέροντας τίς παλάμες στὴν κοιλιά του, ξεκαρδίζεται σὲ σαρκαστικὰ γέλια:

— Χά, χά, χά!... Χά, χά, χά!...

Ἐνῶ ταυτόχρονα μурμουρίζει:

— Καλὰ τὰ κατάφερα! Τὸ φίλτρο απ' τὸ θάνατο Σελνάν μὲ... πέθανε γιὰ λίγο! Ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ πιστέψῃ ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμποῦ πῶς ὁ.. «ἀδελφός» τοῦ Ταρζάν εἶναι νεκρός!

Δὲν προφταίνει ὅμως νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του. Τὴν ἴ-

δια στιγμή βαρὺς γδοῦπος ἀκούγεται. Ἀπ' τὰ κλαδιά ἐνὸς ἀπὸ τὰ τρία δέντρα, πέφτει μπροστά του ἓνα ἀνθρώπινο τερμί.

— Ταρζάν, τοῦ φωνάζει ἄγρια. Ὁ κακούργος Ναζράτ εἰς' εὐού!... Ἐσὺ σκότωσες τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα τῆς Ταταμποῦ! Ἐσὺ τῆς ἔχεις φέρεῖ τόσες καὶ τόσες συμφορές!... Ἐτοιμάσου λοιπὸν; Αὐτὴ τὴ φωνὰ θὰ πεθάνῃς στ' ἀλήθεια!...

Καὶ ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας νιώθει ἀμέσως δυὸ σιδερένιες παλάμες νὰ σφίγγουν μὲ βίαια καὶ λύσσα τὸ λαιμὸ του.

— Μη, Γκαούρ! τοῦ φωνάζει με πνιγμένη φωνή. Συχώρεσέ με! Θὰ σοῦ ἐξηγήσω καὶ θὰ με δικαιολογήσῃς. Ὅπως βλέπεις, δὲν κάνω καμμιὰ κίνησι γιὰ νὰ γλυτώσω απ' τὰ χέρια σου! Θὰ μπορούσα νὰ καλέσω μαζί σου καὶ νὰ χτυπηθῶ σὰν ἀντρας!... Ὅμως, δὲν τὸ κάνω γιατί ξέρω πῶς μοῦ ἀεῖζει ὁ θάνατος ποῦ θέλεις νὰ μοῦ δώσῃς! Μὰ δὲν πρέπει νὰ μὲ σκοτώσῃς ἐσὺ, Γκαούρ! Κάποτε, ἡ Χούλχα ἀνεκατέσωσε τὰ αἱματά μας! Ἐχοίμε γίνει πιά ἀδελφία!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ξεσφίγγει τίς παλάμες του καὶ παρτάει τὸ λαιμὸ τοῦ Ταρζάν.

— Δίκην ἔχεις, μурμουρίζει.. Εἴμαστε ἀδελφία, ἀλλοίμονο! Ἀνάθεμα τὴν ὥρα ποῦ ἔομιξα τὸ καθάριο καὶ περήφανο ἑλληνικὸ αἷμα μου μὲ τὸ δικό σου! Τόκαρα τότε γιὰ νὰ

σου σώσω τη ζωή! Νά σώσω τη ζωή ἑνὸς ἀνδρου! Ἐνὸς κακούργου!

Οἱ δύο γίγαντες μένουν γιὰ λίγες στιγμὲς σιωπηλοί. Ὁ ἕνας ἀντίκρου στὸν ἄλλον! Τὸ κορμί τοῦ Γκαούρ εἶναι ἴσιο, μὲ τὸ κεφάλι ψηλά. Τὸ σῶμα τοῦ Τυρζάν σκυφτό, μὲ τὸ κεφάλι κάτω!

Ὁ μελαψὸς Ἕλληνας τοῦ ἐξηγεῖ τώρα:

— Ἦξερα πὼς θ' ἀναστηθῇς... Ἦξερα πὼς μόλις φεύγαμε ἀπ' τὴ σπηλιά σου, θὰ ἔτρεχες ἀπὸ ἄλλο μονοπάτι νὰ φτάσης ἐδῶ πρὶν ἀπὸ ἐμᾶς!... Γι' αὐτὸ καὶ στὸ δρόμο περπατοῦσα πολὺ ἄργα. Ἦθελα νὰ σοῦ δώσω τὸν καιρὸ νὰ πραγματοποιήσης τὸ καταχθόνιο οὐχιδίό σου...

Καὶ συνεχίζει, τρίζοντας κάθε τόσο μὲ μίσος τὰ δόντια του.

— Ὅταν φτάσαμ' ἐδῶ καὶ σὲ θρήκαμε νεκρό, ἡ Τатаμποῦ ἤθελε νὰ καρφώσῃ ἕνα μοχαιρὶ στὴν καρδιά σου! Τὴν ἐμπόδισα νὰ τὸ κάνῃ καὶ σοῦ ἔσωσα γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ τὴν ἡμαρτωλὴ ζωή!

«Ὑστερα τῆς εἰπα ψέματα πὼς τρύπησα ἐγὼ τάχα τὴν καρδίᾳ σου καὶ δὲν ἔβγαλε σαχνίδια αἷμα. Γιὰ νὰ τὴν κάνω νὰ πιστέψῃ πὼς ἦσουν πραγματικὰ νεκρός!... Λυπήθηκα νὰ σὲ ντροπιάσω στὰ μάτια τῆς. Λυπήθηκα νὰ σὲ δῶ νὰ πεθαίνῃς σὰν ἀνάνδρος ἀπ' τὸ τρυφερό κι' ἀδύναμο χέρι μιᾶς γυναίκας!...

Ἄ τέλος, τὴν ἔστειλα μαζὶ μὲ τὸν Πιοκοπὶκο νὰ πάνε μονά-

χοι στὴ σπηλιά μας. Κι' ἐγὼ ξαναγύρισα ἐδῶ καὶ σκαρφαλώνοντας κρύφτηκα στὰ κλαδιά τοῦ δέντρου. Περίμενα νὰ κομαρώσω πὼς θ' ἀναστήθῃς σὰν ἐὰ περνοῦσε ἡ ἐνέργεια τοῦ θανατοεροῦ φίλτρου ποῦ εἶχες πάρει! Λέγε, λοιπόν, τώρα. Δικαιολογήσου, ἀπαίσιε κακούργε!...

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ

Κι' ὁ λευκὸς γίγαντας, ὁ θρυλικὸς καὶ δοξασμένος Ἀρχοντας τῆς ἀπεραντῆς κι' ἄγριας Ζούγκλας, τοῦ ἀποκρίνεται μὲ θουρκωμένα μάτια:

— Ἀγαπῶ, Γκαούρ!... Ἀγαπῶ τὴν πανώρια Ταταμποῦ, τὴν ὑπέροχη συντρόφισσά σου! Ἡ ἀγάπη μου γι' αὐτὴν μὲ εἴχε τυφλώσει ἀπὸ τότε, στὴν Πέρα Ζούγκλα ποῦ χωρὶς νὰ τὸ θέλω σκότωσα τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα τῆς. Μέχρι καὶ τώρα ἀκόμα ἐδῶ ποῦ δὲν ἤξερα τί ἔκανα!...

»Δὲν ἔχω οὔτε κακιὰ καρδιά, «ἀδερφέ» μου, οὔτε ἄγρια ψυχὴ!... Δὲν εἶμαι οὔτε κακούργος, οὔτε δολοφόνος, οὔτε ἀνάνδρος!... Ὅμως, ἡ ἀγάπη! Αὐτὴ μοῦ σάλεψε τὸ λογικό!

»Γινόμεουν «Ναζράτ», ἄρπαζα τὴν ἀγαπημένη μου Ταταμποῦ καὶ τὴν ἔκλεινα σὲ σπηλιὲς καὶ σὲ καταπακτές! Κι' ἀφοῦ τὴν εἶχα σκλάβα στὰ χέρια μου καὶμποροῦσα νὰ τὴν κάνω ὅ,τι ἤθελα, τὴν τελευταία στιγμὴ συνερχόμουν. Ξαναγινόμεουν ὁ καλὸς καὶ τίμιος Ταρζάν: Καὶ τὴ λευτέρει

να, ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀνύπαρκτου Ναζράτ, πού δὲν ἦμουν παρὰ ἐγὼ!...

»Θέλω νὰ καταλάβῃς, Γκαούρ, πὼς δὲν ἦμουν ἐγὼ ὁ Ταρζάν, ὅταν ἔκανα αὐτὰ τὰ ἐγκλήματα. Ἦταν κάποιος ἄλλος ἀπαίσιος κακοῦργος, πού ξυπνοῦσε μέσα μου! Ἕνας ἀνάποδος ἑαυτός μου! Γι' αὐτὸ τὸν θάφτισα καὶ Ναζράτ, πού εἶναι τὸ ἴδιο τὸ ὄνομά μου «Ταρζάν», ἀλλὰ ἀναποδογυρισμένο. Σὰ νὰ τὸ διαβάζης ἀπὸ τὸ τέλος πρὸς τὴν ἀρχή...
.....

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τὸν ἀκούει προσεκτικὰ καὶ θαυμάσια συλλογισμένος. Κι' ὅταν, καμμία φορὰ τελειώσῃ, τοῦ λέει:

— Δίκιο ἔχεις, Ταρζάν... Σὲ νοιώθω καλά γιατί κι' ἐγὼ ἀγαπῶ μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς καρδιάς μου τὴν πανώρια καὶ περήφανη κόρη τῆς Ζούγκλας. Καταλαβαίνω πὼς κι' ἐγὼ θὰ μποροῦσα νὰ κάνω μεγάλες τρέλλες γι' αὐτήν!...

»Πρόσεξε ὁμως: Ἐσὺ δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ τὴν ἀγαπᾷς. Γιατί ἐσὺ εἶσαι ὁ φονιᾶς τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας τῆς. Ἀλλοίμονο ὁμως! Ὅτε κι' ἐγὼ θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ τὴν κάνω δική μου... Ἡ Ταταμπού ἔχει ὀρκιστῇ νὰ μὴ δοκιμάσῃ τὴ χαρὰ τῆς Ἀγάπης ὅσο θὰ ζῇ ὁ Ναζράτ.

»Αὐτὴ τώρα νομίζει τὸν ἀσπονδο ἐχθρὸ τῆς νεκρῶ. Ὁμως ἐγὼ ξέρω πὼς ζῇ ἀκόμα, ἔφου ἐσὺ εἶσαι ὁ Ναζράτ!...

Ἄν τῆς τὸ πῶ θάρσῃ νὰ σε σπαράξῃ μὲ τὰ νόχια καὶ τὰ δόντια τῆς! Ἄν πάλι δὲν τῆς τὸ πῶ, θὰ γίνῃ ἀμέσως πραγματικὴ συντροφισσά μου καὶ θὰ μοῦ γεμίσῃ τὴ ζωὴ ἀπὸ χαρὰ κι' εὐτυχία! Μπορῶ ὁμως νὰ τὴν ἀφήσω νὰ πατήσῃ, ἀθελά τῆς, τὸν ὄρκο πού ἔκανε σὲ τὸ μεγάλο Θεό;

— Καὶ τί θὰ κάνῃς λοιπόν; ρωτᾷ με δέος ὁ Ταρζάν.

Ὁ Γκαούρ ταλαντεύεται γιὰ λίγες στιγμὲς ἀναποφάσιτος. Τέλος, μουρμουρίζει:

— Θὰ κάνω ὅ,τι κάνω πάντα στὴ θασανισμένη μου ζωὴ: «Αὐτὸ πού πρέπει»!

Καὶ γυρίζοντας τὴ ράχι του στὸν Ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας, ξεκινᾷ παίρνοντας κατεύθυνσι γιὰ τὸ περήφανο πέτρινο βουνό του!

Ὁ Ταρζάν τὸν παρακολουθεῖ γιὰ λίγο νὰ φύγῃ, ἀκίνητος σὰν μαρμαρωμένος. Τέλος, ψιθυρίζει ξεσπώντας σὲ ἀκράτητους πονεμένους λυγμούς:

— Πρέπει νὰ πεθάνω! Μονάχα ὁ θάνατος μπορεῖ νὰ μὲ σώσῃ πιά!...

.....
Ὅταν ὁ Γκαούρ φθάνῃ μελαγχολικὸς στὴ σπηλιά, ἡ Ταταμπού τὸν περιμένει χαρούμενη:

— Λοιπόν, ἀγαπημένε μου, σύντροφε; τὸν ρωτᾷ. Ζήτησες συγγνώμην ἀπὸ τὸν Ταρζάν;

— Ναί, μουρμουρίζει ἐκεῖνος. Ἐκανα ὅ,τι ἔπρεπε. Καὶ

θά κάνω ακόμα ὅ,τι πρέπει:
 'Ο Ποκοπίκο μιλάει μονά-
 χος του :

— 'Εμένα, τὸ λοιπόν, δὲν
 μπορεί νὰ μοῦ τὸ θγάλη κανέ-
 νας ἀπ' τὴν κεφάλαι μου. 'Ο
 Ναζράτ εἶναι σαχλαμάρα ὑπό-
 θεσις! 'Ο «Μεγαλειότατος» τὰ
 κάνει ὅλα. Τοῦ λόγου του εἶ-
 ναι καὶ Ταρζάνης καὶ Ναζρά-
 τής!...

— Χά, χά, χά! γελάει μέ-
 τὴν καρδιά της ἡ Ταταμπού.
 Μὰ τόσο κουτὸς εἶσαι καὶ μέ-
 νει, Ποκοπίκο; Ξεχνᾷς πῶς
 τὸν Ναζράτ τὸν εἶδαμε πεθα-
 μένο;

— Καλὰ λές, κυρά Λουκρύ-
 μω, τῆς ἀποκρίνεται. Τό εἶχα
 ξεχάσει μωρέ! Ἐντελῶς μοῦ
 διέφυγε ὁ... θάνατός του!

Κί' ἀμέσως ξαναμουρμουρί-
 ζει συλλογισμένος:

— Κί' ὁμως... 'Ο Ναζράτ εἶ-
 ναι σαχλαμάρα ὑπόθεσις!...

Μετά τὸ φαγητό, ὁ Γκαοῦρ
 κάνει νὰ θγῇ ἀπὸ τὴ σπηλιά
 γιὰ νὰ πάη νὰ ξεπλῶσῃ στὸ
 συνηθισμένο θράχο του.

'Η Ταταμπού τὸν συγκρα-
 τεῖ ἀπ' τὸ μπράτσο :

— 'Οχι! Μείνε ἐδῶ, τοῦ λέει,
 'Ο Ναζράτ δὲν ζῇ πιά. Ἀπὸ
 ἀπόψε εἶμαι ἡ πραγματικὴ
 συντρόφισσά σου! Θὰ κοιμη-
 θῇς κι' ἐοῦ μέσα στὴ σπη-
 λιά...

'Ο μελαψὸς γίγαντας ἀπο-
 κρίνεται σοβαρά :

— Αὐτὸ δὲν θὰ γίνη ποτέ !
 Δὲν μπορείς νὰ εἶσαι πραγμα-
 τικὴ συντρόφισσά μου!...

'Η πανώρια κόρη μαρμαρώ-
 νει καὶ τὸν κυττάζει χαμένα.
 Ἐνῶ ὁ Ποκοπίκο φωνάζει στὸ
 Γκαοῦρ :

— Πήγαινε, θρὲ θλάκα! ..
 Τὰ νάξια σου κάνεις τώρα;

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

‘Ο ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ’

Εἶναι τὸ 19ο τεῦχος καὶ τὸ πιὸ συναρπαστικὸ
 ἀπὸ ὅσα ἔχουν κυκλοφορήσῃ.

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

“Ὅλες καὶ ὅλοι διαβάστε τὸ ΤΕΥΧΟΣ—ΘΑΥΜΑ

‘Ο ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ’

Γραμμένο ἀπὸ τὸν ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

Ο Γκαοῦρ κ' ἡ Ταταμπού χωρίζουν.— 'Ο Ποκοπίκο σωτή-
 ρας τοῦ Γκαοῦρ —Συνάντησις μὲ τὸν τρομαχτικὸ Μταμ-
 ποῦμ.—Ένας μικροσκοπικὸς γίγαντας. —'Όταν ἡ «Κόρη
 τῆς Ζωήγκλας» κινδυνεύει.

Θὰ μείνετε μὲ ἀνοικτὸ στόμα καὶ δά πιαστὴ ἡ ἀναπνοή
 σας διαδίδοντας τὴν περιπέτεια :

ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

Τὸ Κατάστημά μας "ΑΓΚΥΡΑ" Πειραιῶς
ἀριθ. 18, ἀναλαμβάνει τὴν βιβλιοδέτησιν τῶν

ΟΚΤΩ ΠΡΩΤΩΝ ΤΕΥΧΩΝ ΤΟΥ

"ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ,"

σὲ καλαίσθητο τόμο, ΜΟΝΟΝ μὲ ΔΡΧ. 5.

Ἐπίσης στὰ Γραφεῖα μας πωλεῖται ὁ Πρῶτος καὶ
Δεύτερος τόμος τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ» μὲ
δραχ. 20 ἑκαστος.

ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΨΥΧΑΓΩΓΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΟΥ

"ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ,"

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

"ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ,"

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ:

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ:

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἑκτοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθῆναι

Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δεόν ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγ-
γραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι
εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΑΡΙΘΜ. ΤΕΥΧΟΥΣ 18

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κυκλοφορούν σέ δλόκληρη τήν Έλλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφεύς ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ	21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ	22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ	23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ	24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ	29. ΠΑΡΑΣΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ	30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ	31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ	32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ήρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!

ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ **"ΑΓΚΥΡΑ,"** ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694